Chương 313: Công Kích

Tiểu đội Commando dưới sự dẫn đường của Balath tiến vào cống thoát nước.

Gonif vừa tiến vào cống thoát nước liền oán giận: "Tại sao phải để cho chúng ta cùng với lính dù thi đấu với bộ binh bình thường của Ant? Có ý nghĩa gì?"

Jonathan: "Đương nhiên là dùng chủ nghĩa ái quốc kích thích nhiệt tình chiến đấu của tất cả chúng ta, người quyết định chuyện này nghĩ cũng hay."

"Chúng ta là bộ đội đặc biệt, xem xem chúng ta có bao nhiêu người! Hai tổ khác tham gia thi đấu đều là cấp Lữ đoàn." Gonif tiếp tục nói.

Jerry đi phía sau hắn lên tiếng: "Nghe nói quân Ant đã bị tổn thất không nhỏ khi đổ bộ, không thể coi là đầy đủ quân số. Chỉ là bọn họ được bổ sung trang bị mới, khả năng chiến đấu có thể tăng lên."

Tommy gật đầu: "Nghe nói một loại vũ khí bắn liên tục không tiếng động, thật sự nên giao cho chúng ta sử dụng. Nếu chúng ta được trang bị súng tự động không tiếng động, rất nhiều trận đánh sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều lần. Nhưng nhìn xem chúng ta đang trang bị cái gì?"

Tommy giơ khẩu súng tiểu liên Sten trong tay lên, dùng sức vỗ vỗ.

Jonathan vội vàng nói: "Cậu đừng vỗ nữa, cướp cò thì làm sao bây giờ? Đường cống ngầm chật hẹp như vậy, còn có nhiều anh em như vậy. Đi thôi."

Tommy lắc đầu, đeo súng tiếp tục đi.

Lúc này, Case trung úy đi đằng trước quay đầu lại nói: "Chúng ta ít người, nhưng tương ứng là những nhiệm vụ đánh bom, cột điện, dây điện thoại, v.v., cùng với việc ném bom vào sở chỉ huy địch.

"Những nhiệm vụ này không cần chúng ta phải chiếm giữ trận địa để ngăn chặn phản công, chỉ cần đánh vào, ném bom xong là có thể rút lui. Tôi thấy, Bộ tư lệnh viễn chinh Ant bố trí nhiệm vụ cho chúng ta rất thích hợp."

Jonathan: "Đương nhiên thích hợp, đây chính là bộ chỉ huy của Rokossovsky, các tham mưu chắc chắn đều rất xuất sắc, có thể vạch ra kế hoạch tác chiến hoàn hảo."

Lúc này mọi người đi qua một miệng cống, trên lỗ tròn đặt một nắp cống bằng sắt có mắt lưới, nhìn qua mắt lưới có thể nghe thấy tiếng súng nổ bên ngoài.

Jonathan: "Lữ đoàn bộ binh hải quân 393 của Ant và đội đặc nhiệm của Sư đoàn lính dù số một Liên hiệp Vương quốc đã đánh nhau rồi, chúng ta cũng nhanh lên, thừa lúc chúng đang thu hút sự chú ý, chúng ta nhanh chóng ra ngoài tìm công trình trên danh sách để đánh bom."

Lúc này bác sĩ lên tiếng: "Tuy chúng ta chỉ có nhiệm vụ đánh bom, nhưng mục tiêu được phân cho rất nhiều. Vị tham mưu trưởng giống như gấu chó kia chắc là nghĩ chỉ cần đánh bom một phần tư là có thể tạo ra đủ sự hỗn loạn nên mới giao cho chúng ta mục tiêu như vậy.

"Nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể đánh bom tất cả."

Gonif vỗ vỗ một đống thuốc nổ TNT trên lưng: "Đương nhiên, nếu không thì tôi vác nhiều thuốc nổ TNT như vậy để làm gì? Chúng ta phải đánh bom tất cả mục tiêu được giao, không chừa một cái nào!"

Gonif nói xong, các thành viên của Commando đều đồng ý, sĩ khí dâng cao.

Case trung úy: "Nhanh lên, người dẫn đường Balath nói lối ra ở ngay phía trước."

————

Nhiệm vụ của Lữ đoàn bộ binh hải quân 393 của Ant là tấn công cổng thành phía tây bắc, cánh cổng này đối diện với mặt quân viễn chinh Ant đang dàn quân.

Một khi cửa chính bị công phá, cửa thành mở toang, lực lượng thiết giáp của quân viễn chinh có thể tiến thẳng vào thành phố, dùng pháo tăng bắn thẳng yểm trợ cho bộ binh đang chiến đấu trong thành.

Bộ binh hải quân được trang bị súng trường tấn công Tokarev cải tiến mới tinh, ban đầu bọn họ chưa quen sử dụng loại vũ khí này nên đã sử dụng chiến thuật bắn như súng trường bán tự động.

Nhưng rất nhanh sau đó, những "Hắc Tử Thần" mặc áo thủy thủ đã phát hiện ra Tokarev cải tiến có độ chính xác khá tốt, không cần phải bắn nhiều như súng trường bán tự động, chỉ cần bắn bốn, năm phát là có thể trúng địch.

Vì vậy, rất nhanh, bộ binh hải quân bắt đầu bắn tỉa, lượng tiêu hao đạn nhanh chóng giảm xuống.

Ngay sau đó, bộ binh hải quân phát hiện, đạn bắn ra từ Tokarev cải tiến có sức sát thương kinh người đối với quân địch, thường trúng một phát là có thể khiến đối phương mất khả năng chiến đấu.

Đặc điểm này lập tức nhận được lời khen ngợi của tất cả mọi người.

Bộ binh hải quân nhanh chóng tiêu diệt quân địch bên ngoài chòi canh cổng thành và các công trình phụ, đồng thời vô hiệu hóa một số ít ụ súng chĩa vào trong thành.

Nhưng ở lối vào chòi canh cổng thành, bộ binh hải quân gặp phải rắc rối.

Lính Prosen thay quân Balath đã dùng bao cát để tạo thành một công sự đơn giản ở bên trong lối vào, dựng một khẩu súng máy MG34, bắt đầu nhả đạn về phía lối vào.

Bộ binh hải quân cũng không phải thần chết thực sự, thân xác bằng máu bằng thịt nên lập tức không tìm ra cách nào để đối phó với súng máy.

Tuy nhiên, là lực lượng có kinh nghiệm chiến đấu dày dặn với quân Prosen, tất cả binh sĩ bộ binh hải quân đều kiên nhẫn chờ đợi đối phương thay nòng súng.

Đột nhiên, tiếng súng máy ngừng lại.

Một tân binh hải quân trẻ tuổi lập tức lao ra, lão binh bên cạnh hắn không kịp giữ lại.

Vì vậy, súng máy của Prosen lại nổ súng, những viên đạn liên tiếp găm vào bụng, ngực và cổ của người chiến sĩ trẻ, cướp đi sinh mạng của anh.

Súng máy của Prosen lại ngừng lại.

Lão binh canh giữ ở cửa ném một hòn đá ra ngoài.

Quả nhiên, khi hòn đá rơi xuống đất lại phải hứng một tràng đạn.

Ngay khi súng máy ngừng bắn, lão binh ném đá bất ngờ lao ra ngoài, dùng khẩu Tokarev cải tiến trong tay bắn xối xả.

Bụi đất bốc lên mù mịt trên công sự bằng bao cát do đạn bắn trúng. Xạ thủ và phụ xạ thủ Prosen đang thay nòng súng đều trúng đạn, ngã gục trên súng máy.

Bị trúng đạn Tokarev cải tiến, cơ bản là biến dạng.

Lão binh cầm Tokarev cải tiến cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí tiến vào vị trí đặt súng máy.

Một tên lính Prosen mặc quân phục Balath từ bên cạnh xông ra, hét lớn muốn cướp súng của lão binh, kết quả bị lão binh đá một cú vào hạ bộ, cơn đau buốt khiến hắn ta phải dừng hành động tấn công.

Lão binh vung khẩu Tokarev cải tiến trong tay lên, báng súng đập vào mặt tên lính Prosen, khiến cả khuôn mặt hắn ta biến dạng.

Sau khi đánh bay tên địch, lão binh nhanh chóng xoay súng, bóp cò một phát bắn ba viên đạn về phía tên lính Prosen.

Trên người tên lính Prosen lập tức xuất hiện ba lỗ đạn khủng khiếp, máu thịt be bét.

Trong lúc lão binh giải quyết xong tên lính Prosen đánh lén, bộ binh hải quân từ phía sau lưng ông ta tràn vào chòi canh cổng thành, bắt đầu leo lên tầng hai.

————

Lúc này, Vương Trung đã ngủ một giấc rồi tỉnh dậy, lúc này đang giơ kính viễn vọng nhìn về phía chòi canh cổng thành trên sườn núi dùng để quan sát thành phố ban ngày.

Nói là dùng kính viễn vọng quan sát nhưng thực chất chỉ là làm ra vẻ thôi, ý thức của Vương Trung đang ở trên cao nhìn xuống.

Vương Trung tin tưởng bộ binh hải quân có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lúc này vẫn không khỏi lo lắng.

Trong thành Balath, tiếng súng đã vang lên khắp nơi, thỉnh thoảng lại có tiếng nổ lớn, không biết có phải do Commando gây ra hay không.

Pavlov thấy Vương Trung lo lắng như vậy liền nói: "Chúng ta còn có phương án dự phòng, ngày mai, Lữ đoàn pháo binh hạng nặng nhất định có thể phá tung tường thành, đó là pháo hạng nặng 203 mm, tuy uy lực không bằng xe tăng công thành mà cậu tưởng tượng nhưng cũng đủ rồi.

"Tường thành Balath này, sau khi trời tối, công binh đã tiếp cận để trinh sát, nhìn thì có vẻ chắc chắn đấy nhưng lớp giữa hai lớp gạch đá có thể là đất. Dưới sự bắn phá của pháo 203 mm, chắc chắn sẽ sụp đổ nhanh thôi."

Vương Trung đang định trả lời thì bất ngờ nhìn thấy trên chòi canh cổng thành xuất hiện ánh đèn, hơn nữa ánh đèn này còn chớp tắt, rõ ràng là đang phát tín hiệu Morse!

Vương Trung lập tức đưa kính viễn vọng cho Yakov: "Nhanh! Tín hiệu đèn, giải mã!"

Yakov giơ kính viễn vọng lên nhìn tín hiệu đèn, rồi dịch từng từ một: "Thủ vệ chòi canh cổng thành là lính Prosen mặc quân phục Balath..."

Vương Trung chưa đợi Yakov nói xong đã vỗ vai Pavlov: "Tôi đã nói gì nhỉ? Không sai chứ? Prosen nhất định sẽ đổi quân! Bọn chúng chính là làm việc cứng nhắc như vậy đấy!"

Pavlov: "Sao cậu cứ tranh luận với tôi mấy chuyện này, tôi chưa bao giờ nghi ngờ phán đoán của cậu mà! Cậu muốn khoe khoang thì đi mà khoe với Amelia ấy."

Vương Trung định phản bác nhưng Yakov bên này vẫn đang giải mã điện, không tiện nói nhiều nên im lặng.

Yakov: "Quân ta đã chiếm được lối đi lên tường thành, nhưng quân Prosen vẫn đang chống cự ở gần cơ cấu mở cửa, cần thêm một chút thời gian để quét sạch."

Vương Trung: "Không cần chiếm cơ cấu mở cửa, chẳng lẽ thuốc nổ TNT không thể phá được cửa sắt cổ hay sao? Nếu không nổ được thì cho nổ tung cả chòi canh cổng thành, chỉ chừa lại cánh cửa đó."

"Hả?" Yakov ngạc nhiên nhìn Vương Trung, "Thật sự muốn gửi thông tin như vậy sao?"

Thế nhưng trong số tham mưu của Pavlov đã có người lấy đèn pin ra, bắt đầu phát tín hiệu về phía người trên tường thành.

Chưa đầy một phút sau, một làn khói dày đặc bốc ra từ cửa ở dưới chòi canh cổng thành.

Ngay sau đó, trong làn khói dày đặc, hai người cầm đèn chạy ra, vẽ một vòng tròn trên nền trời đêm.

Xem ra, việc đánh bom cửa thành của bộ binh hải quân đã thành công, như vậy là không cần phải phá hủy toàn bộ chòi canh cổng thành, ít ra cũng có thể giữ lại cho Balath một chút lịch sử đáng tự hào.

Lúc này, trong thành lại vang lên hai tiếng nổ rất lớn.

Vương Trung: "Chắc chắn là do Commando đánh bom rồi, Prosen chỉ sử dụng nhiều thuốc nổ như vậy khi phá hủy công trình thôi."

Pavlov: "Không biết bọn họ có thể phá hủy được một phần năm số mục tiêu tôi đã vẽ ra hay không, chỉ cần phá hủy một phần năm là có thể gây nhiễu nặng đến hoạt động chỉ huy và điều phối của địch."

"Chỉ cần phá hủy một phần năm là được sao? Ông đúng là giao cho bọn họ một mục tiêu dễ đạt được."

"Điều này gọi là dự phòng." Pavlov có chút tự đắc đáp.

Vương Trung xoay kính viễn vọng, nhìn về phía mục tiêu của đội đặc nhiệm thuộc Sư đoàn lính dù số 1.

Xoay kính viễn vọng chỉ là theo thói quen, thực ra, Vương Trung đã chuyển sang góc nhìn từ trên cao để quan sát mục tiêu của "Quỷ Đỏ" từ lâu.

Vương Trung nhìn thấy "Quỷ Đỏ" đang giao tranh ác liệt trên đường phố, bởi vì trên quảng trường giữa ba tòa nhà mục tiêu có một chiếc xe tăng Pz.Kpfw. IV đang đậu!

Vương Trung tức giận muốn mắng Prosen quỷ quyệt, đã bí mật đưa xe tăng vào thành, nhưng ngay sau đó, Vương Trung nhớ đến việc dùng kính viễn vọng thì chắc chắn không thể nhìn thấy xe tăng Pz.Kpfw. IV ở dưới nhà, tự nhiên là không thể mắng việc xe tăng xuất hiện được.

Vương Trung chỉ có thể nhìn những người lính của đội đặc nhiệm thuộc Sư đoàn lính dù số 1 bị xe tăng bắn hạ.

Mặc dù lính dù đã sử dụng khói ngụy trang, nhưng chiếc xe tăng này dường như đã học được chiến thuật của Vương Trung, liên tục bắn vào màn khói để chặn đứng khả năng tiếp cận trong màn khói.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy một tổ lính dù đã leo lên nóc nhà, sau khi quan sát chiếc xe tăng ở phía dưới, họ đã ném liên tiếp ba quả lựu đạn xuống.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng quả lựu đạn thứ hai đã rơi vào trong khoang xe tăng đang mở nắp.

Ngay sau đó, một làn khói dày đặc bốc ra từ cửa khoang xe tăng, viên chỉ huy xe tăng Prosen lập tức ngã gục.

Ngay sau đó, ngọn lửa bốc lên từ vòng đỡ tháp pháo, nhanh chóng lan sang khoang động cơ.

Những tên lính xe tăng Prosen còn sống sót lần lượt nhảy ra khỏi xe tăng, bỏ chạy tán loạn.

Ngay lúc này, "Quỷ Đỏ" phát động tấn công, Vương Trung nhìn thấy một đám "mũ nồi đỏ" xông về phía ba tòa nhà mục tiêu.

Xem ra, "Quỷ Đỏ" cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

(Hết chương 313)

Chương 314: Bất Tử Đại Quân (Bổ sung 14/81)

Sau khi xác định ba mục tiêu tấn công đã bị đánh chiếm, Vương Trung ra lệnh cho Pavlov: "Mặc dù cửa thành đã mở, nhưng Lữ đoàn pháo binh hạng nặng vẫn bắn phá tường thành như thường lệ sau khi trời sáng. Càng nhiều cửa đột phá càng tốt."

Pavlov: "Tôi biết ngay là cậu sẽ ra lệnh như vậy mà, cậu chỉ muốn dùng pháo 203 mm để phá hủy gì đó thôi!"

Vương Trung cười lớn.

————

Balath, hoàng cung.

Quốc vương Tutka của Balath đang đi đi lại lại trong đại sảnh.

Cuối cùng, Đại toàn quyền Schmidt của Prosen dẫn một đội nhỏ binh lính mặc quân phục Prosen tiến vào đại sảnh.

Tutka lập tức xông lên, hét lớn với Schmidt: "Địch đã tấn công vào thành rồi! Đã tấn công vào thành rồi! Những gì các người hứa hẹn, một điều cũng không thực hiện được!"

Schmidt cười: "Người Ant nhanh như vậy đã đến đây, cũng không phải lỗi của chúng tôi, là quân đội của ngài hoàn toàn không kháng cự, ngài nhiều năm dung túng cho lũ phản quốc trong Quân đoàn Tự do, giờ thì gánh chịu hậu quả rồi đấy!"

Tutka hét lớn: "Ta dung túng cho Quân đoàn Tự do là vì muốn dùng bọn họ để kiềm chế ảnh hưởng của Liên hiệp Vương quốc từ Barakha thẩm thấu qua! Hơn nữa, những thành viên của Quân đoàn Tự do, trong số các sĩ

quan của ta, là những người có tố chất cao, quân đội không nghiện ma túy, ý chí chiến đấu kiên cường!

"Ta bố trí những đội quân này ở phía bắc để chống lại cuộc xâm lược của Ant, bởi vì ta biết, lục quân của Liên hiệp Vương quốc không thể hành động nhanh như vậy! Nếu không có Hải quân Hoàng gia và Không quân Hoàng gia, sức chiến đấu của Liên hiệp Vương quốc sẽ giảm sút, đây đâu phải là thời kỳ binh tôm hùm đỏ hoành hành!" [Biệt danh này xuất phát từ màu đỏ của đồng phục quân đội Anh trong thế kỷ 18 và 19. Màu đỏ tươi này khiến họ trông giống như những con tôm hùm đã được nấu chín.]

Tutka dừng lại một chút, bổ sung một câu: "Hơn nữa năm đó chúng ta cũng đã từng đánh bại binh tôm hùm đỏ!"

Schmidt lắc đầu: "Các người đánh bại một số ít binh tôm hùm đỏ và một lượng lớn quân đội Barakha. Nếu toàn bộ là binh tôm hùm đỏ thì các người đã bị sáp nhập vào Barakha thuộc Liên hiệp Vương quốc từ lâu rồi."
"Đừng nói những thứ vô dụng này!" Tutka dùng sức khoát tay áo: "Rốt cuộc có thể giúp ta thoát khỏi khốn cảnh hay không? Ta đã giúp các người chặt đứt tuyến đường tiếp tế của Ant, các người ở Nam Ant có thể tiến triển thần tốc, ít nhất có một nửa là công lao của ta!"

Schmidt nhíu mày: "Tôi không thể đồng ý với cách nói này, tôi nghĩ các tướng quân của chúng ta và các chuyên gia xung quanh bệ hạ cũng sẽ không đồng ý.

"Chờ Ngài bị Liên Hiệp Vương Quốc và Ant liên thủ tiêu diệt, tuyến tiếp tế khôi phục, Ngài sẽ phát hiện quân đội chúng ta vẫn tiến triển thần tốc, rất nhanh quân đội chúng ta có thể tự chặt đứt tuyến tiếp tế kéo dài từ biển Barakha. Chúng ta sẽ chiếm lĩnh Abadan!"

Khóe miệng Tutka run rẩy, nghẹn hồi lâu mới hô to: "Thành phá ta chạy không được, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát sao? Người Ant đối với trình độ thù hận của Prosen các người, ngươi chết không yên lành!"

Schmidt cười cởi áo khoác, lộ ra quân trang bên trong: "Ngài biết tôi và lính phía sau đều đổi quân trang của Prosen không? Bởi vì dựa theo luật quốc tế, chúng tôi tính là tù binh.

"Theo chúng tôi được biết, Ant đối với tù binh cũng không tệ lắm, bọn họ thậm chí sẽ dùng một ít thủ đoạn thô thiển 'cảm hóa' tù binh, sau đó phái tù binh vào nhà xưởng thay bọn họ sản xuất vũ khí.

"Cho nên rất nhiều sĩ quan quân đội chúng ta bị bắt đều nghĩ cách trốn ra, đồng thời xuôi nam tiến vào quốc gia trung lập."

Tutka mắng: "Hèn hạ!"

"Ngài đừng vội mắng." Schmidt cười nói: "Tôi mang đến cho ngài một kế hoạch chạy thoát. Từ mật đạo hoàng cung trốn lên núi phía đông, sau đó đợi chuyên cơ hàng không Lufthansa phái tới. Chiếc máy bay này sẽ bay về

quốc gia trung lập Annathia, sau khi tiếp nhiên liệu thì bay về Prosen. Ngài có thể thành lập chính phủ lưu vong ở Prosen, không thừa nhận kẻ thù nâng đỡ tân hoàng đế. Cũng như các nước Melainia vậy."

"Chính phủ lưu vong?" Tutka híp mắt, giống như lần đầu tiên nghe thấy từ này.

Schmidt: "Nếu ngài không thích xưng hô này, cũng có thể gọi là Balath tự do, tựa như vị tướng quân Dago của Carolin tự do vậy. Tên gọi không quan trọng, quan trọng là sự tồn tại trên thực tế của ngài!

"Chờ chúng tôi đánh tới Abadan, khiến cho Ant đầu hàng, chúng tôi sẽ xuôi nam giải quyết vấn đề của Balath. Quân đội của chúng tôi sẽ tiến thẳng đến Barakha, Liên Hiệp Vương Quốc sau khi mất đi Barakha, thực lực giảm mạnh! Bọn họ rất nhanh cũng phải đầu hàng.

"Nghĩ lại xem, đến lúc đó ngài sẽ trở thành quốc vương của toàn bộ tiểu lục địa!"

Tutka tựa hồ bị tương lai tốt đẹp mà Schmidt miêu tả mê hoặc.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến một vấn đề: "Mật đạo? Mật đạo gì? Sao ta lại không biết?"

Schmidt cười ha ha: "Ngài đương nhiên không biết, tòa vương thành này của ngài, năm đó khi xây dựng, bởi vì tổ tiên ngài không tín nhiệm Liên Hiệp Vương Quốc, đã thuê kiến trúc sư Prosen thiết kế.

"Tổ tiên của ngài yêu cầu nhà thiết kế phải thiết kế một mật đạo có thể qua mặt được tai mắt của Liên Hiệp Vương Quốc ở Balath lúc bấy giờ. Nhà thiết kế đã làm được, bằng tinh thần nghiêm cẩn của người Prosen đã làm được!"

Dứt lời Schmidt búng tay một cái, một bản thiết kế được cầm lên, triển khai trước mặt Tutka.

Tutka mặt mày hớn hở: "Được, chúng ta mau chạy thôi!"

"Chờ một chút, ngài nên hạ lệnh cho tất cả binh sĩ Balath trong thành ăn hết kẹo ánh trăng, sau đó lại chuồn đi."

Vẻ mặt Tutka dữ tợn: "Ngươi nói đúng, không thể để cho những kẻ xâm lược này sống thoải mái như vậy!"

————

Khi xe "Xoáy Nước" của Sư đoàn 225 tiến vào thành Balath, trước mặt đột nhiên xuất hiện một lượng lớn binh lính Balath.

Những binh sĩ này khuôn mặt hốc hác, dưới ánh mặt trời nhìn giống như một đống xương khô.

Bọn họ hò hét lao về phía chiếc "Xoáy Nước" số hiệu 22501 dẫn đầu.

Súng máy trên nóc xe "Xoáy Nước" lập tức khai hỏa.

Tuy nhiên, "Xoáy Nước" dù sao cũng là xe thiết giáp diệt tăng, hơn nữa là loại xe chuyên dụng cho nhiệm vụ diệt tăng, nên hỏa lực để áp chế bộ binh chỉ có một khẩu súng máy trên nóc xe.

So sánh với nó, T-34 phiên bản thường có hai khẩu súng máy, còn T-34W có đến ba khẩu: súng máy đồng trục, súng máy phòng không trên nóc xe và súng máy trên tháp pháo.

Một khẩu súng máy của chiếc 22501 căn bản không đủ để ngăn chặn làn sóng "bộ xương" màu đen.

Xe diệt tăng bắn một phát, viên đạn nổ 100mm phát nổ giữa đám đông, quật ngã một mảng lớn quân địch. Nhưng càng nhiều kẻ địch dường như không biết sợ hãi và đau đớn lao về phía "Xoáy Nước".

Pháo thủ xe "Xoáy Nước" thậm chí còn nhìn thấy một binh sĩ Balath bị gãy tay phải cầm súng, vũ khí rơi xuống đất, hắn liền cúi người nhặt cánh tay mình lên, dùng tay trái giơ cao, tiếp tục xung phong.

Pháo thủ kinh hô: "Đây thật sự là người sống sao? Chẳng lẽ đây chính là Quân đoàn Bất tử trong truyền thuyết?"

Xe trưởng mắng: "Khốn kiếp! Cậu không thấy bọn chúng chảy máu sao? Đây chính là con người bị nhồi thuốc, con người bị giết sẽ chết! Cho dù bọn chúng là quái vật, quái vật bị giết cũng sẽ chết! Khai hỏa!"

Xe trưởng vừa ra lệnh khai hỏa, vừa nạp đạn xong, hô to: "Xong!"

Pháo thủ lại khai hỏa.

Qua ống ngắm, viên đạn pháo phát nổ giữa đám đông dày đặc, hất tung rất nhiều kẻ xui xẻo thiếu tay gãy chân lên trời.

Mảnh vỡ thi thể và máu me rơi như mưa, nhưng người Balath vẫn hung hãn không sợ chết, giống như một đại quân bất tử.

Pháo thủ: "Hỏa lực của chúng ta không thể ngăn cản được bọn chúng! Hay là chúng ta rút lui đi!"

Lúc này, chiếc "Xoáy Nước" số hiệu 22502 chạy đến bên cạnh xe số 1, bắn một phát đạn nổ về phía "làn sóng thây ma" đang lao tới.

Toàn bộ con đường lại một lần nữa máu thịt văng tung tóe.

Lúc này quân địch đã lao tới khoảng cách 100 mét, bọn chúng lại giơ vũ khí trong tay lên bắn về phía "Xoáy Nước".

Đáng tiếc độ chính xác quá kém.

Có kẻ còn ném lựu đạn về phía "Xoáy Nước" ở khoảng cách 100 mét, kết quả quả lựu đạn rơi xuống đất cách "Xoáy Nước" mấy chục mét, nổ tung một cột đất, không gây ra bất kỳ thiệt hại nào.

Xe trưởng 22501 trấn an pháo thủ: "Nhìn kìa! Kẻ địch căn bản không có kỹ năng chiến đấu, bộ binh bắt đầu dùng súng tiểu liên bắn là bọn chúng luống cuống rồi!"

Vừa dứt lời, hai khẩu súng máy hạng nặng trên tầng hai tòa nhà bên cạnh "Xoáy Nước" khai hỏa - đó là loại súng máy Maxim có vỏ bọc nước được Ant trang bị rất nhiều, khi bắn có âm thanh trầm đục đáng tin cậy.

Cùng lúc với súng máy hạng nặng, súng tiểu liên PPSh trong tay sĩ quan cũng bắt đầu bắn.

Hỏa lực dày đặc càn quét đội hình dày đặc của quân Balath, trận chiến dường như biến thành cuộc tàn sát một chiều, dường như đang kiểm tra khả năng chi viện hỏa lực của quân viễn chinh Ant, nếu chi viện không đủ sẽ bị binh lính Balath với vẻ mặt dữ tợn, nhe răng cười lao tới trước mặt, dùng báng súng đập nát sọ não.

Đột nhiên, một chiếc T-34 lao ra từ đội hình Balath.

Chỗ đó hẳn là có một con đường ngang, xe tăng đã đi theo con đường ngang đó.

Trên xe tăng có vài người Balath đang ngồi, tất cả bọn họ đều cầm một thanh đao cán dài, điên cuồng chém giết những binh sĩ Balath bị nhồi thuốc xung quanh xe tăng.

Xe trưởng của 22501 nhìn qua cửa kính quan sát đến ngây người, nhưng nghĩ kỹ lại cũng không có quy định nào cấm kỵ binh xe tăng trên xe tăng không được vung đao.

(Thực ra cách gọi phổ biến của người Ciris là Thanh Long Yển Nguyệt Đao phiên bản không chạm khắc)

Chiếc T-34 như vào chỗ không người, chỉ một lát sau bánh xích đã đầy máu thịt, khe hở của bánh xích thép bị lấp đầy, bánh xe chịu lực cũng dính đầy một lớp dày.

Khu vực gần giống hình tam giác giữa bánh xe chịu lực và bánh xe chịu lực lúc này toàn là thịt vụn.

Chiếc T-34 vẫn không ngừng vung đuôi, mỗi lần vung đuôi lại hất tung một đám binh lính Balath bị nhồi thuốc lên tường.

Ba khẩu súng máy trên xe tăng cũng đang khai hỏa, nhưng giữa đám đông như vậy, hỏa lực của súng máy dường như đã không còn đáng kể.

Những đao thủ trên xe tăng đều đã giết đến đỏ mắt, quần áo đã nhuộm đỏ.

Bất ngờ, một thanh đao dài bị người ta tóm lấy, trong nháy mắt, đao thủ đã bị kéo khỏi xe tăng. Giây tiếp theo, cánh tay bị đứt lìa của hắn bay lên, trên tay vẫn cầm chuôi gỗ của thanh đao, còn lưỡi đao đã không cánh mà bay.

Kẻ địch dường như đang gặm nhấm hắn, rất nhanh đã nhìn thấy thứ gì đó giống như ruột bị ném lên.

Xe trưởng của 22501 nhìn thấy tất cả, lớn tiếng nói: "Tôi biết cái gọi là truyền thuyết về Thực Thi Quỷ là cái thứ gì! Bộ chỉ huy! Tôi biết truyền thuyết về Thực Thi Quỷ là cái thứ gì! Trời ạ! Khó trách người xưa nhìn thấy cảnh tượng này, lại nói đây là đại quân người chết sống lại! Hóa ra chân tướng lại là như vậy!"

Lúc này, mệnh lệnh từ trong radio truyền đến: "Đừng lo những thứ đó nữa, xông lên, dùng bánh xích nghiền nát bọn chúng! Trí thông minh của chúng đã không đủ để sử dụng bom xăng chống lại xe bọc thép nữa! Xông lên!"

(Hết chương)

Chương 315: Địa ngục

Bên phía Vương Trung, hắn vẫn luôn sử dụng năng lực đặc biệt của mình để quan sát chiến trường.

Lần này, những chiếc xe tăng tiến vào thành phố cơ bản đều mang theo radio, bộ chỉ huy quân viễn chinh đóng quân ở ngoài thành, có thể liên lạc trực tiếp với xe tăng, vì vậy Vương Trung có được tầm nhìn.

Mặc dù không phải tận mắt chứng kiến, nhưng tình hình trong thành có vẻ như không cần phải quan sát trực tiếp.

Lần trước Vương Trung nhìn thấy cảnh tượng như vậy là trong trò chơi "Left 4 Dead 2".

Hắn nghĩ đến phương pháp tốt nhất để đối phó với tình huống này trong "Left 4 Dead 2", bèn vỗ đùi nói với Pavlov: "Chúng ta có xe tăng phun lửa không?"

Pavlov: "Có, nhưng ngày hôm qua khi cậu lên kế hoạch đã cấm chúng tôi sử dụng súng phun lửa và đạn hơi độc vì có thể gây ra thương vong lớn cho dân thường trong khi công thành."

Vương Trung: "Bây giờ có thể dùng rồi! Điều động xe tăng phun lửa, lúc phun chú ý đừng phun vào nhà dân!"

Pavlov vẻ mặt hoang mang: "Tại sao đột nhiên lại muốn dùng xe tăng phun lửa? Báo cáo từ trong thành chỉ nói có một lượng lớn binh sĩ địch liều chết tấn công, dùng súng máy và đạn nổ không phải là đủ rồi sao?"

Cũng đúng, Pavlov không có năng lực đặc biệt, Vương Trung nghĩ, hắn chỉ có thể tổng kết tình hình từ báo cáo nhận được, chắc hẳn hắn không ngờ tình hình trong thành lại tồi tệ đến vậy.

Lúc này, phía radio đột nhiên có nhân viên thông tin hô lớn: "Báo cáo, chỉ huy xe tăng tiền tuyến ra lệnh cho xe tăng lao lên dùng bánh xích nghiền nát quân địch."

Pavlov lúc này mới cau mày: "Mệnh lệnh này không hợp lý lắm nhỉ? Trong khi giao tranh đường phố, xe tăng phải giữ khoảng cách với bộ binh địch, hơn nữa luôn phải ở trong phạm vi bảo vệ của bộ binh."

Vương Trung vỗ vai hắn: "Đừng lo lắng, chỉ huy xe tăng của Quân đoàn 51 đã hạ lệnh chính xác, tình hình trong thành phố lúc này dùng thân xe tăng để tông, dùng bánh xích để nghiền nát là chính xác."

Pavlov nheo mắt: "Cậu biết tình hình trong thành?"

Vương Trung: "Tôi đoán, ý tôi là, chỉ huy tiền tuyến nhìn rõ hơn chúng ta, hắn hạ lệnh như vậy chắc chắn là tình hình tiền tuyến đã nghiêm trọng đến mức này rồi."

"Nhưng lời nói vừa rồi của Ngài rõ ràng là 'Tôi biết tình hình trong thành'." Yakov chen miệng, "Điểm này tôi đồng ý với Tham mưu trưởng."

Lúc này Popov tiến lên, vỗ vai Yakov: "Cứ coi như Thiên thần St. Andrew đã báo mộng cho tướng quân đi."

Vương Trung cố tình chuyển chủ đề: "Điều động xe tăng phun lửa, chỉ dựa vào bánh xích thì hiệu quả quá thấp."

Pavlov cũng không hỏi thêm nữa, lập tức quay người đi nghe điện thoại.

Lúc này, Amelia đến gần, nhỏ giọng nói với Vương Trung: "Vừa rồi tôi quan sát thấy cậu có vẻ như đang ngẩn người, nhưng mỗi lần ngẩn người xong, vẻ mặt của cậu lại càng trở nên nghiêm trọng. Tôi còn phát hiện mỗi lần radio kết nối được với xe tăng tiền tuyến, cậu sẽ ngẩn người."

Vương Trung nghiêng đầu, ghé sát tai Amelia, nhỏ giọng nói: "Trùng hợp thôi."

Amelia lắc đầu: "Sao tôi lại cảm thấy không giống như vậy? Tôi có một suy đoán táo bạo, cậu và tôi... là đồng loại."

Vương Trung giật mình, suýt chút nữa thì thốt lên: "Tôi không phải phù thủy!"

Nếu được lựa chọn, tôi chọn con đường Tu sĩ Hồng y!

Amelia: "Tôi không có nói cậu là phù thủy! Ý tôi là... Các cậu không phải cũng có Tu sĩ cầu nguyện sao? Tu sĩ cầu nguyện và tôi là đồng loại. Các cậu còn có... Phải rồi, Âm Trận đại sư... Chẳng lẽ cậu cũng là Âm Trận đại sư? Cậu nghe được tình hình trong thành?"

Vương Trung thầm nghĩ đúng là năng lực này của mình rất giống với năng lực Âm Trận đại sư của Peter, chẳng lẽ năng lực này được thể hiện theo cách mà bản thân dễ nhận biết nhất?

Có thể năng lực làm nổi bật kẻ địch của mình, khi ở trên người người Ant bình thường, chính là trên đầu kẻ địch mọc ra sừng ác quỷ?

Rất có thể!

Còn việc liên lạc trực tiếp với cấp dưới là có thể nhìn thấy tình huống xung quanh bọn họ, rất có thể được thể hiện thành thiên sứ truyền âm. Chỉ là tôi là người hiện đại xuyên không đến đây, tôi quen thuộc với kiểu trò chơi chiến lược thời gian thực, nên nó đã biến thành như vậy đối với tôi.

Vương Trung đang suy nghĩ, giọng nói của Amelia lại vang lên bên tai: "Cậu xem, cậu lại ngẩn người rồi, lại phát hiện ra chuyện gì ở tiền tuyến sao?"

Không, lần này không có, thật sự chỉ là đang suy nghĩ.

Lúc này, Pavlov cầm ống nghe điện thoại nói: "Xe tăng phun lửa đã xuất phát! Nhưng mà muốn đến tiền tuyến còn phải mất nửa tiếng, tôi đang yêu cầu các đơn vị dọc đường nhường đường."

Vương Trung: "Làm tốt lắm, bảo các đơn vị tiến vào thành phố kiên trì thêm chút nữa."
Căn cứ tình báo của Mayer Abdullah, khu ngoại thành hoàng cung hẳn là có mười lăm vạn quân Balath, cộng thêm quân đội Prosen thay da, có thể có mười sáu vạn thậm chí mười bảy vạn người đang thủ ngoại thành.

Nếu như mười lăm vạn quân Balath đều bị đánh cho thê thảm như vậy, vậy cho dù có là súng phun lửa cũng phải giết một khoảng thời gian.

Nhưng loại xung phong vô não này, đối với quân đội phong kiến thời đại vũ khí lạnh có thể rất hữu hiệu, nhưng quân liên minh dưới trướng Vương Trung không có khả năng bị đánh bại như vậy.

Vương Trung hỏi Yakov: "Anh thấy Balath Vương Tutka hiện tại để cho quân đội phát động loại đột kích cảm tử này là có ý gì?"

"Hả? Giết hại quân ta... chẳng phải sao?" Yakov nghi hoặc hỏi.

Vương Trung xua tay: "Giết hại quân ta chỉ là mục tiêu trực tiếp, hắn hy vọng thông qua việc giết hại quân ta để đạt thành mục tiêu gián tiếp gì? Hắn chắc chắn không giữ được thành..."

Theo Vương Trung chìm vào suy nghĩ, thanh âm của hắn cũng thấp xuống, lời nói dần đứt quãng.

Lúc này Amelia nói: "Có lẽ Tutka phát điên rồi?"

Vương Trung: "Nếu là như vậy thì càng đơn giản, sẽ chẳng có vị đại thần nào đi theo một quân vương điên cuồng. Nhưng tôi luôn cảm thấy có ý đồ khác... Hắn ra lệnh cho quân lính dùng thuốc, có phải là để câu giờ làm chuyện gì đó hay không? Ví dụ như khởi động tượng đá chiến đấu khổng lồ dưới cung điện Balath chẳng hạn."

Amelia nheo mắt: "Anh đọc nhiều truyện nhảm nhí rồi đấy nhỉ? Đây là nội dung chỉ có trong tiểu thuyết kỳ dị của Hợp Chủng Quốc mới có thôi?"

Thời đại này còn chưa có cách gọi khoa học viễn tưởng, nhưng đã xuất hiện tạp chí đăng khoa học viễn tưởng, tiêu biểu là tạp chí Chuyện Kỳ Lạ của

Hợp Chủng Quốc, nên mọi người cũng gọi những câu chuyện trên tạp chí Chuyện Kỳ Lạ là tiểu thuyết kỳ dị - vốn kết hợp những phát hiện khoa học mới nhất với đủ loại thứ tầm thường, rẻ tiền.

Vương Trung nhìn Amelia: "Sao cô biết tạp chí Chuyện Kỳ Lạ? Chẳng lẽ cô cũng đọc nhiều lắm sao?"

"Tôi không có!" Giọng Amelia đã cao hơn hẳn, xem ra cô nàng quả thật đã đọc không ít tạp chí Chuyện Kỳ Lạ.

Mặc dù tiếp tục trêu chọc Amelia có thể khiến Vương Trung được chiêm ngưỡng dáng vẻ tức giận của cô, nhưng lúc này đang đánh trận, Vương Trung buộc mình phải trở lại chủ đề vừa rồi.

Hắn nói: "Tôi vừa rồi chỉ là nói đùa một chút, chắc chắn sẽ không có chuyện hoang tưởng như vậy đâu, tôi cảm thấy quốc vương có phải là muốn chạy trốn hay không?"

Benjamin thượng tá lập tức nói: "Không thể nào! Chúng ta đã nắm giữ tất cả bản vẽ của vương thành (chỉ thiếu mỗi bản của kỹ sư Prosen, nhưng tình báo lục địa không biết), tất cả lộ tuyến chạy trốn đều đã bị đặc công của chúng ta phong tỏa."

Vương Trung: "Căn cứ tình báo của Mayer, ngày hôm qua, đặc vụ của hoàng cung Balath, dưới sự dẫn dắt của đặc công Bộ Nội Vụ Prosen đã tiến hành một cuộc vây bắt lớn trong thành. Biết đâu đặc công của các anh đã bị xử lý rồi."

Benjamin nhíu mày: "Đúng là có khả năng này. Nhưng cho dù quốc vương có trốn thoát khỏi vương thành, bọn họ muốn rời khỏi đây còn gặp rất nhiều rắc rối.

"Các bộ lạc đã quyết định ủng hộ hoàng đệ, bọn họ sẽ không để cho quốc vương đi qua khu vực mình kiểm soát, đối với Tutka mà nói, tất cả đường đều đã bị chặn chết."

Vương Trung: "Không, vẫn còn một đường, hắn có thể đi đường hàng không."

Benjamin lắc đầu: "Không thể nào, sân bay đã bị chúng ta khống chế, không thể nào đâu."

"Chưa chắc đã cần đến sân bay, máy bay vận tải của Prosen có thể cất cánh trên đường cao tốc bằng phẳng, phi công của bọn họ đều được huấn luyện cất cánh trên đường cao tốc." Vương Trung bước nhanh đến trước bản đồ, tìm kiếm con đường bằng phẳng trên đó.

Pavlov bỗng nhiên vỗ đầu: "Chờ chút, tôi nhớ trong báo cáo tình hình có nhắc đến, quân tiếp viện Prosen đã xây dựng một con đường tiêu chuẩn cao, nối liền từ vương đô Balath đến sơn trang nghỉ mát của quốc vương!"

Vị tham mưu trưởng bước nhanh đến trước bản đồ, rất nhanh sau đó đã tìm được đoạn đường này: "Xem này, chính là chỗ này! Vừa vặn có một đoạn bằng phẳng!"

Vương Trung: "Lập tức phái quân đội... chết tiệt, quân viễn chinh chúng ta không có xe thiết giáp chở quân và xe máy trinh sát!"

Pavlov: "Có thu được! Thu được không ít xe máy, đặc biệt là ở cầu lớn thung lũng, thu được rất nhiều xe máy bị đâm thủng lốp, chúng ta đã sửa được một số rồi."

"Tốt, lập tức tổ chức đội xe máy, men theo thành thị mà đi, bất kể có gặp phải tên hoàng đế đang chạy trốn hay không, trước tiên cứ kiểm soát đoạn đường này đã rồi tính." Vương Trung vung tay, "Nhanh lên!"

————

Cùng lúc đó, trong thành Balath, xe tăng phun lửa đã tiến ra tiền tuyến.

Sự khác biệt giữa xe tăng phun lửa và súng phun lửa đơn binh vô cùng rõ ràng. Xét cho cùng, trọng lượng và công suất của thiết bị phóng hoàn toàn khác biệt, sức mạnh hỏa lực cũng khác nhau một trời một vực.

Một con rồng lửa dài xượt qua con đường, thiêu rụi tất cả những gì nó gặp phải trên đường, những tên lính Balath đang phê thuốc kia lập tức từ "quân đoàn xương khô" biến thành "quân đoàn xương khô bốc cháy".

Chất kích thích không thể giúp bọn chúng chống lại cơn co giật do bị thiêu đốt, cơn đau đớn xuyên qua lớp bảo vệ của thuốc, khiến cho những "chiến binh bất tử" này kêu gào thảm thiết.

Kết quả toàn bộ cảnh tượng lại càng trở nên khủng khiếp: một đống xương khô bốc cháy vừa nhảy múa vừa kêu gào thảm thiết.

Xa trưởng của chiếc "Xoáy Nước" số 2250 nhìn thấy cảnh tượng này, lặng lẽ vẽ một dấu hiệu của Giáo hội Thánh Đông trước ngực, lẩm bẩm: "Đây quả thực là cảnh tượng của địa ngục. Xin Thánh Andrew hãy ban cho con lòng dũng cảm và niềm tin kiên định, để chống lại cảnh tượng khủng khiếp này."

Những thành viên khác của "Xoáy Nước" nghe thấy tiếng lẩm bẩm của xa trưởng, cũng vẽ dấu hiệu trước ngực, lặng lẽ đọc kinh.

Mặc dù cảnh tượng được tạo ra vô cùng khủng khiếp, nhưng xe tăng phun lửa quả thật có lợi thế tuyệt đối trong việc tàn sát kẻ địch đang tụ tập, ngọn lửa lướt qua, không một tên địch nào may mắn sống sót.

Vài tên địch còn sót lại chút ý thức, biết nhảy xuống nước để dập lửa, vì vậy rất nhanh sau đó, các vũng nước trên đường đã bị chặn kín, cửa cống thoát nước cũng bị bịt kín.

Có kẻ hoảng loạn chạy bừa vào nhà, thế là từng căn nhà bốc cháy ngùn ngụt.

Thường dân trốn tránh ngọn lửa dữ dội chạy ra khỏi nhà lại bị lũ lính phê thuốc đã giết đỏ cả mắt phát hiện, bọn chúng bắt giữ và hành hạ những người dân vô tội đến chết.

Cảnh tượng của A Tỳ Địa Ngục lan rộng khắp thành.

(Hết chương)

Chương 316: Con Đường Cuối Cùng Của Balath Quốc Vương

Ngoại ô thành Balath, trong một nhà thờ đổ nát, bệ thờ bỗng nhiên dịch chuyển, để lộ ra một đường hầm chật hẹp.

Thứ đầu tiên xuất hiện là họng súng tiểu liên MP40, ngay sau đó là một tên lính Prosen mặc quân phục lính dù chui ra khỏi cửa hầm, nhanh chóng chiếm lấy vị trí sau lưng chiếc ghế đá dài trong nhà thờ, bày ra tư thế cảnh giới.

Tiếp đó là vài tên lính dù khác, chiếm giữ vị trí thích hợp để phòng thủ bên cạnh lối ra.

Cuối cùng, toàn quyền đại sứ Prosen - Schmidt mới chui ra khỏi đường hầm, phủi phủi bụi đất trên chiếc mũ, trịnh trọng đội nó lên đầu.

Tutka quốc vương thò đầu ra từ phía sau Schmidt, định bò ra khỏi đường hầm, nhưng do thân hình quá béo tốt nên bị kẹt cứng.

Hắn cố gắng vài lần, kết quả vẫn bị mắc kẹt đến mức không thể động đậy.

"Lối ra này nhỏ quá, sao không làm rộng bằng đường hầm vậy! Không đúng, đường hầm cũng hẹp quá! Người Prosen các anh không phải nổi tiếng là nghiêm cẩn sao? Sao lại không tính đến việc kẻ thống trị có thể khoan dung độ lượng, thân hình béo tốt?" Tutka quốc vương kêu gào.

Schmidt lắc đầu: "Kéo hắn ra! Người phía sau dùng sức đẩy! Nhanh lên!"

Thế là hai tên lính dù vốn đang trong trạng thái cảnh giác cất vũ khí, xông đến, nắm lấy tay và quần áo của quốc vương, dùng sức kéo một cái —— kết quả quốc vương không nhúc nhích.

Schmidt: "Phải cùng nhau dùng sức, để tôi hô khẩu lệnh, một hai —— lên!"

Những tên lính dù lực lưỡng đồng thời dùng hết sức lực, cuối cùng cũng kéo được quốc vương ra.

Hai tên lính dù ra sức kéo mất đà, ngã nhào xuống đất cùng với quốc vương.

Những tên lính dù bị quốc vương chặn ở phía sau lúc này mới lần lượt chui ra khỏi đường hầm, cau mày nhìn Tutka quốc vương đang nằm thở dốc trên mặt đất.

Schmidt nghi hoặc hỏi: "Sao các anh lại có biểu cảm đó?"

Một trong những tên lính dù đáp: "Lúc nãy chúng tôi đẩy hắn từ phía sau, kết quả hắn đánh rắm, cái rắm đó thật sự chưa từng thấy bao giờ, tôi nghi ngờ hệ thống tiêu hóa của hắn chỉ còn lại một ít thịt thối. Ngài xem, bông tuyết nhung trên cổ áo tôi héo queo cả rồi! Bị cái rắm đó ám cho héo queo!"

Schmidt nhìn bông tuyết nhung, phát hiện cánh hoa màu trắng quả nhiên có vẻ hơi héo, nhưng không biết là do bị rắm ám hay là do đã hái xuống quá lâu.

"Được rồi, đừng quan tâm đến mấy chuyện đó nữa, đỡ bệ hạ dậy, chúng ta còn rất nhiều đường phải đi. Máy bay của công ty Lufthansa hẳn là đã hạ cánh rồi, nhưng chúng ta còn phải đi đường núi trăm cây số nữa mới đến đoạn đường bằng phẳng có thể làm đường cất cánh.

"Tin tốt là, đoạn đường này đều là đường tiêu chuẩn cao do Prosen chúng ta xây dựng, một trăm cây số rất nhanh là đến nơi."

Nói xong, Schmidt nhìn về phía đội trưởng đội lính dù: "Gần đây có một chiếc xe tải được ngụy trang thành xe chở bí ngô, đi lái xe ra đây!"

Tutka quốc vương: "Bí ngô! Ta thích ăn bí ngô!"

"Đây là bí ngô được trồng riêng cho ngài trong trang viên đấy, để trồng được bí ngô ở vùng đất Balath này, chúng tôi đã tốn không ít công sức!" Schmidt đắc ý nói, "Khoa học kỹ thuật của Prosen rất đáng tin cậy!"

Tutka quốc vương liên tục gật đầu: "Đáng tin cậy, đáng tin cậy! Vậy chúng ta ăn bí ngô luôn bây giờ sao?"

"Không. Chúng ta sẽ lái chiếc xe chở bí ngô này chạy trốn."

Đúng lúc này, đội trưởng lái xe chạy vào nhà thờ: "Người Ant đến rồi! Chúng đang ở chân núi, sắp lên đến nơi rồi!"

Schmidt kinh hãi: "Sao chúng lại xuất hiện ở đây? Không thể nào! Nhanh, tất cả mau dựa vào tường ngoài nhà thờ, nhất định phải chặn chúng lại trước nhà thờ!"

Vừa dứt lời, hắn nắm lấy cánh tay Tutka quốc vương: "Xin hãy đi theo tôi."

Sau đó, hắn lôi quốc vương ra ngoài mà không nói thêm lời nào.

"Khoan đã, khoan đã!" Quốc vương hét lớn, "Tay của ta! Tay ta sắp đứt rồi! Ta sẽ ngã đấy! Chậm thôi!"

Schmidt chẳng thèm để ý đến tiếng kêu la của quốc vương, hắn lôi quốc vương ra khỏi nhà thờ, đi đến trước xe tải.

Lúc này, lính dù canh gác trên bức tường thấp bên ngoài nhà thờ đã nổ súng, tiếng súng tiểu liên bắn xối xả xuống chân núi.

Một chiếc mô tô ba bánh chiến lợi phẩm của Prosen trúng đạn, đầu xe loạng choạng đâm vào tảng đá ven đường, người điều khiển ngã xuống, nhưng xạ thủ súng máy trên thùng xe vẫn bắn trả.

Lính dù chỉ có súng tiểu liên lập tức bị áp chế.

Đạn súng máy bay vèo vèo qua đầu Schmidt, liên tiếp găm vào thùng xe tải.

Schmidt kéo cửa thùng xe, viên đạn găm vào quả bí ngô bên trong, nước bí ngô bắn tung tóe lên mặt hắn.

"Lên xe!"

Tutka quốc vương vừa nhìn thấy độ cao của xe tải, lập tức khóc lóc: "Ngài xem tôi có thể trèo lên thùng xe cao như vậy sao? Có lót thêm người tôi cũng không trèo lên nổi."

Schmidt lập tức gọi lính dù đang tìm cách bắn trả: "Lại đây! Ném hắn lên xe!"

"Không được, ném lên có phải hơi quá đáng không?"

Thế nhưng lính dù nào có quan tâm nhiều như vậy, bọn họ xông đến, túm lấy Tutka quốc vương ném lên thùng xe.

Quốc vương kêu lên thảm thiết, rơi bịch giữa đống bí ngô, may mà thân hình hắn béo tốt nên cũng đỡ được phần nào lực va chạm.

"Schmidt! Ta sẽ tố cáo ngươi với hoàng đế bệ hạ! Ngươi cứ đợi đấy!"

Schmidt cũng nhảy lên xe, hét lớn với đám lính dù bên ngoài: "Phóng lựu đạn khói yểm hộ chúng ta, chặn đám người Ant lại!"

"Rõ!" Dường như lính dù chẳng hề lo lắng bản thân sắp bị vây hãm ở đây, hoặc là chết trận hoặc là bị bắt, bọn họ chào theo nghi thức quân đội rồi lập tức chấp hành mệnh lệnh.

Lựu đạn khói được ném ra, làn khói trắng nhanh chóng bao phủ con đường phía trước nhà thờ.

Schmidt đóng cửa thùng xe, hét lớn về phía buồng lái: "Lái đi! Nhanh lên! Nếu bị người Ant đuổi kịp thì chúng ta xong đời!"

Chiếc xe tải chở bí ngô lập tức khởi động, lao ra khỏi sân nhà thờ trong làn khói mù mịt, chạy như bay trên đường.

Xe tải vừa mới chạy được hai trăm mét, một chiếc mô tô ba bánh đã xông qua làn khói, đuổi theo xe tải.

Tiếp đó là chiếc thứ hai, sau đó là một chiếc xe Jeep rõ ràng không phải phong cách của Prosen —— xe Jeep Willis của Hợp Chủng Quốc!

Ba chiếc xe đuổi theo xe tải như bay.

Schmidt quay đầu thúc giục: "Nhanh lên! Nhanh nữa lên!"

Binh sĩ Prosen trong buồng lái hét lớn: "Đã đạp hết chân ga rồi! Không thể nhanh hơn được nữa đâu! Đây là xe tải! Không phải xe đua, ngài đại sứ!"

Schmidt chửi thề một tiếng, rút súng lục Luger bắn một phát về phía sau.

Kết quả xạ thủ súng máy trên mô tô lập tức bắn trả, tiếng súng máy vang lên dồn dập.

Cũng may là do mô tô chạy rất xóc, súng máy không nhắm bắn được, nếu không Tutka quốc vương và đại sứ Schmidt đã hy sinh vì quốc gia rồi.

Schmidt đang định tiếp tục bắn trả —— đúng vậy, dùng súng lục bắn trả súng máy, kết quả thiếu chút nữa thì bị đống bí ngô làm cho ngã sấp mặt.

Hắn bỗng nhiên nảy ra một ý: "Chính là chỗ bí ngô ngụy trang này! Nhanh, ném bí ngô xuống! Nếu không chúng ta chạy không nhanh được!"

Vừa nói, Schmidt vừa cầm một quả bí ngô ném về phía sau.

Quả bí ngô rơi xuống đất, vỡ tan tành, nước bí ngô chảy lênh láng trên mặt đất.

Chiếc mô tô ba bánh chạy lên lập tức bị trượt bánh, cả chiếc xe loạng choạng như người Ant say rượu.

Thế nhưng người điều khiển Ant lại giữ vững được tay lái!
"Nếm thử cái này đi!" Schmidt lại ném một quả Bí Ngô khác.

Bí Ngô này không bị vỡ, chạy như điên dọc theo đường cái, lao về phía xe máy như lốp xe.

Người Ant lái xe đang lắc lư, nhìn thấy bí ngô bay tới trước mặt liền hất đầu xe.

Xe máy ầm ầm rẽ sang bên cạnh, chạy ra khỏi mặt đường không thấy bóng dáng.

Schmidt cười ha hả, tiếp tục ném Bí Ngô!

Vì tránh né bí ngô, chiếc xe máy thứ hai đụng thẳng vào bảng thông tin ven đường, đường nối giữa xe máy và thùng xe bị tấm bảng thông tin cắt đứt.

Tay lái xe máy nhanh nhẹn, trực tiếp giẫm chân vào trong thùng xe, dùng hông lớn của mình làm chỗ nối tiếp với thùng xe.

Schmidt nhìn mà sững sờ: "Người Ant các người tôn trọng quy luật vật lý có được không?"

Tutka quốc vương đem một quả bí ngô nhét vào trong tay Schmidt: "Mau lên, tiếp tục ném đi!"

Schmidt vung tay lên, Bí Ngô bay ra ngoài.

Kết quả chiếc xe cuối cùng là Jeep Willis, Bí Ngô đụng nát trên đầu xe Jeep Willis, xe Jeep Willis không bị gì cả!

Đúng vậy, Jeep Willis dùng bền như vậy!

Trên xe, Người Ant cúi đầu, cũng hạ kính chắn gió xuống, dường như làm vậy có thể giảm bớt lực cản của xe Jeep.

Schmidt tiếp tục điên cuồng ném bí ngô, kết quả xe Jeep cứng rắn ăn mười mấy quả Bí Ngô vẫn không hề hấn gì!

Schmidt cũng nổi giận, một cước đá văng tấm chắn phía sau, để Bí Ngô đổ hết xuống dưới.

Kết quả xe Jeep bình an vượt qua khu vực màu vàng do Bí Ngô đập ra.

Schmidt đưa tay ra sau, lấy một quả bí ngô mới - quả Bí Ngô này có thể bị hỏng nên hơi mềm.

Tutka: "Đừng mà! Đó là đầu của ta!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc mô tô lao ra khỏi con đường lúc đầu đã đâm nghiêng, dựa vào những tảng đá ven đường bay lên cao, bánh xe ở đầu xe trực tiếp lăn vào thùng xe chở Bí Ngô.

Người Ant trên xe bay nhào một cái, vật Schmidt ngã xuống xe tải, hai người liên tục lăn lộn trên mặt đất.

Lăn đến cuối cùng, Người Ant đứng dậy trước, cho Schmidt một quyền.

"Rokossovsky tướng quân bảo ta gửi lời chào ngươi!"

Đồng thời, xe máy được kết nối với hông lớn của người lái cũng vòng ra phía trước, chặn xe tải lại.

Chiếc xe Jeep được nước Bí Ngô nhuộm thành màu vàng cũng dừng lại ở phía sau xe tải.

Con đường chạy trốn của Tutka quốc vương cứ như vậy kết thúc.

(Hết chương)

Chương 317: Tướng quân Rokossovsky và các tù binh

Ngày 8 tháng 9, 17 giờ 30, ngoại thành Balath, sở chỉ huy quân viễn chinh Ant.

Vương Trung sớm thông qua góc nhìn quan sát phát hiện Balath quốc vương Tutka cùng Prosen đế quốc toàn quyền đại sứ Schmidt bị áp giải tới.

Hắn rất tự nhiên đi tới trước bản đồ, bày ra một tư thế quan tâm tình hình chiến sự trong thành.

Trong khoảng thời gian này, Vương Trung càng ngày càng hiểu cách làm của một vị Thượng tướng năm sao trên Trái Đất, hình tượng và tuyên truyền vô cùng quan trọng, quyết định hắn có thể lấy được bao nhiêu tài nguyên, được chia bao nhiêu công lao.

Vị thượng tướng năm sao của Trái Đất kia cứ thế dựa vào tuyên truyền từng bước thăng chức, mà George Patton nhỏ bé đánh trận lợi hại hơn thì đến khi chết vẫn là Thượng tướng bốn sao.

Đáng tiếc Vương Trung không hút thuốc, bằng không hắn có thể cầm tẩu thuốc bắt chước triệt để vị "nhà bình luận năm sao" kia.

Cánh cửa lớn rầm một tiếng mở ra, đội đột kích phái đi truy kích quốc vương chạy trốn áp giải hai tù binh một béo một gầy vào.

Tên tù binh gầy gò mặc quân phục Prosen, phối màu đen thui nhìn không hợp với khung cảnh địa lý của Balath.

Vương Trung vẻ mặt kinh ngạc quay đầu lại, sau khi nhìn thấy hai người bèn kinh hô: "Thật sự bắt được hai người này trên quốc lộ kia sao?"

"Đúng vậy." Thượng úy bộ binh hải quân dẫn đội cao giọng nói: "Thần cơ diệu toán của tướng quân thật lợi hại, lúc chúng tôi đến vừa vặn gặp bọn chúng bỏ trốn!"

Vương Trung: "Ha ha ha, ta không có thần cơ diệu toán gì cả, ta chỉ suy luận logic hợp lý thôi. Người xác định địch nhân sẽ chờ máy bay trên con đường này là tham mưu trưởng Pavlov mà."

Pavlov: "Tôi chỉ quen thuộc tài liệu địa lý chiến trường, vừa vặn nhớ tới người Prosen xây dựng con đường này mà thôi, chủ yếu vẫn là tướng quân phán đoán ra hướng đi của địch nhân."

Vương Trung không khách khí nhận lấy lời khen, sau đó thong thả đi đến chỗ Schmidt - được rồi, trên lý thuyết Vương Trung vẫn chưa biết người Đức này tên là Schmidt, tóm lại hắn đi đến bên cạnh người này.

"Sao ta không nhớ Prosen có quân chính quy ở Balath nhỉ?"

Schmidt cười xòa, dùng tiếng Ant tiêu chuẩn trả lời: "Chúng tôi là nhân viên sứ quán trú tại Balath, phụng mệnh giải cứu Balath quốc vương đến Prosen thành lập chính phủ lưu vong."

Vương Trung: "Ồ, ra vậy. Ông là Thượng tá à, cấp bậc của hành động này rất cao đấy."

"Đương nhiên." Schmidt đáp: "Chúng tôi rất coi trọng Balath quốc vương bệ hạ Tutka."

Vương Trung: "Các người từ con đường nào ra khỏi thành?"

"Một đường hầm cổ đại, là do năm đó người Prosen phụ trách xây dựng vương thành Balath để lại, bản thiết kế liên quan chỉ lưu giữ trong kho lưu trữ cung đình quốc gia chúng tôi, cho nên chư vị Liên Hiệp Vương Quốc

không biết chuyện này." Nói xong Schmidt nhìn về phía những người của Liên Hiệp Vương Quốc.

Benjamin thượng tá và vài vị sĩ quan Liên Hiệp Vương Quốc nhìn nhau.

Vương Trung: "Rất tốt, các ông thiếu chút nữa đã thành công. Vậy xin hỏi vị Thượng tá đại nhân này, xưng hô như thế nào?"

"Ngài có thể gọi tôi là Franz."

Vương Trung nhướn mày.

Schmidt lập tức đổi giọng: "Đương nhiên, nhiệm vụ lần này tôi thường dùng danh nghĩa Schmidt để hành động."

Lúc này Vương Trung mới nhận ra biểu cảm của mình đã bại lộ, để lộ chuyện hắn biết người này tên là Schmidt.

Nhưng hắn quyết định tiếp tục giả vờ: "Ồ, ra vậy. Vậy tên thật của ông là gì? Chờ sau này quân ta đánh vào lãnh thổ Prosen, nếu như ông biểu hiện tốt ở trại tù binh, chúng ta có thể cố gắng không làm tổn hại đến người nhà của ông."

Schmidt vẻ mặt khó tin: "Ngài nói gì cơ?"

"Khi chúng tôi tiến vào lãnh thổ Prosen, sẽ đối xử tử tế với gia đình của những tù binh Prosen biểu hiện tốt ở trại tù binh." Vương Trung lặp lại lời hắn nói.

Schmidt kinh hãi: "Có phải ngài đã lâu không xem báo cáo chiến sự trong nước rồi không? Hiện tại chúng tôi đang tấn công rất mạnh mẽ..."

Vương Trung: "Đúng vậy, dựa theo kế hoạch của chúng tôi mà tấn công rất mạnh mẽ. Ciris có một chiến thuật vô cùng nổi tiếng vô cùng kinh điển gọi là dụ địch xâm nhập, không biết ông có rõ ràng không?"

Schmidt vẻ mặt không tin: "Ngài muốn nói chúng tôi tấn công mạnh mẽ là kế sách của các người? Tiếp theo có phải Ngài muốn nói năm ngoái các người thất bại thảm hại trên chiến trường cũng là kế hoạch?"

"Những chuyện đó không phải, ý tôi là những chuyện mùa hè và mùa thu không phải. Nhưng chuyện mùa đông thì đúng." Vương Trung xua tay: "Lúc đó kế hoạch của tôi là rút lui về phía trước thủ đô, kéo dài đường tiếp tế của các người, phối hợp với mùa bùn lầy cắt đứt hoàn toàn tiếp tế của các người. Sau đó phản công. Tôi cảm thấy thực hiện cũng không tệ lắm."

Vẻ mặt Schmidt trở nên nghiêm túc: "Ngài muốn nói lần này cũng là kế sách của ngài sao?"

"Phải." Vương Trung gật đầu: "Kế sách giống y như lần trước. Đương nhiên ông chắc chắn không tin, nhưng tôi hỏi ông, bắt đầu từ tháng năm năm nay, các người tấn công thuận lợi như vậy, vậy ngoại trừ Tập đoàn quân ven biển, còn bao vây được bao nhiêu đội quân của chúng tôi?"

Miệng Schmidt há ra rồi ngậm lại, giống hệt một con cá vàng.

Vương Trung: "Không còn nữa, các người không bao vây tiêu diệt được một đội quân nào của chúng tôi nữa, bởi vì những đội quân này đều có trật tự rút lui. Đương nhiên các người vẫn đánh tan được một số đội quân, nhưng những đội quân này đến hậu phương lại có thể khôi phục lại đội hình.

"Cho dù lấy những báo cáo chiến sự 'thêm mắm thêm muối' của Bộ Tổng tư lệnh các người để xem, năm nay quân Ant mà các người tiêu diệt ít hơn nhiều so với cùng kỳ năm ngoái."

Schmidt không nói nên lời.

Vương Trung cúi người xuống, ghé sát vào hắn, dùng một tay khoa tay múa chân trước mặt hắn: "Chờ đến mùa mưa năm nay, tình hình của các người sẽ tốt hơn so với năm ngoái, nhưng lần này đường tiếp tế còn xa hơn, lại còn phải đi qua cơ sở hạ tầng kém nhất của Ant là Nam Ant.

"Mà đến lúc đó, chúng tôi sẽ dùng những đội quân đã 'chạy mất' trong chiến dịch mùa hè mùa thu phát động phản công trên toàn bộ chiến tuyến, các người không thể không phân tán binh lực khắp nơi, mà quân đội tấn công Abadan không được tiếp viện đầy đủ cũng không có đủ tiếp tế, lại liên tục tác chiến, kiệt quệ, trang bị tổn thất nặng nề..."

Vương Trung đột nhiên nắm chặt năm ngón tay.

"Chúng tôi sẽ bao vây nó, sau đó tiêu diệt nó!"

Schmidt lắc đầu: "Không, không, kế hoạch của Ngài sẽ không thuận lợi như vậy, hơn nữa bệ hạ quyết tâm rất lớn, cho dù các người toàn tuyến tấn công, bệ hạ cũng sẽ điều động thêm quân đội từ trong nước đến."

"Hắn sẽ không làm vậy đâu! Bởi vì quân Đồng minh cũng sắp bắt đầu phản công trên toàn tuyến, toàn bộ Địa Trung Hải sẽ chìm trong biển lửa! Balkan sẽ giống như núi lửa sắp phun trào! Mà Không quân Hoàng gia sẽ oanh tạc phòng tuyến phía Tây của các người, pháo hạm của Hải quân Hoàng gia cũng sẽ giống như xe buýt đúng giờ nã pháo - các người sẽ bị đánh từ cả trước lẫn sau!"

Vương Trung cười đắc ý: "Sau đó, các người sẽ phải chịu một thất bại nhục nhã ở Ant, quân Đồng minh sẽ đột nhiên phát hiện ra, các người chỉ là hổ giấy. Yakov, ném cuốn sách nhỏ tôi viết cho tôi!"

Yakov lập tức rút một cuốn từ chồng sách nhỏ trên bàn ném qua - đây là một trong những cuốn sách nhỏ Vương Trung đã viết khi còn là Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov, chủ yếu bàn về lý do tại sao kẻ địch nhất định sẽ thất bại.

Vương Trung ném cuốn sách nhỏ xuống đất trước mặt tên người Prosen, nói với lính thủy đánh bộ: "Cởi trói cho hắn, để hắn đọc sách."

Lính thủy đánh bộ lập tức cởi trói cho Schmidt, đồng thời đẩy lưng hắn một cái, khiến cả người hắn ngã nhào lên cuốn sách nhỏ của Vương Trung.

Vương Trung quay sang Balath quốc vương: "Quốc vương bệ hạ, xin chào ngài, ngài cũng muốn ngoan cố không hợp tác như vị đại sứ toàn quyền của Prosen sao?"

"Không, không, không, ta sẽ nói tên đầy đủ của ta ngay."

Sau đó, vị quốc vương béo phì phun ra một tràng dài tên, đến Vương Trung, người sắp thành người Ant cũng lười nhớ.

Vương Trung búng tay: "Gọi Mayer đến đây."

Rất nhanh sau đó Mayer Abdullah mang theo Mustafa tới, vừa nhìn thấy bóng lưng của quốc vương bệ hạ, hai mắt Mayer đã bừng bừng lửa giận: "Tên khốn kiếp này!"

Hắn xông tới, giáng một cú đá khiến quốc vương ngã lăn ra đất, sau đó nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ mình, kéo mặt dây chuyền ra: "Nhìn xem này! Đây là xương ngón tay của một đứa bé! Tôi đã nhìn nó chết đói dưới gốc cây trước cửa làng, lúc đó tôi rất tức giận, xông vào làng muốn chất vấn những kẻ ác nhân thấy chết không cứu này! Sau đó tôi phát hiện, cả làng đều sắp chết đói, bọn chúng thật sự không có lương thực để cứu đứa bé này!

"Cả làng, đều sắp chết đói! Đứa trẻ nào cũng chỉ còn da bọc xương! Cho nên tôi chôn cất đứa bé đáng thương kia, lấy ngón tay của nó, tôi thề phải mang ngón tay này đến trước mặt kẻ đã gây ra bi kịch này! Chính là ngươi!"

Vương Trung lập tức đồng cảm với Mayer, bèn nói: "Giao vị quốc vương này cho ông xử lý, Mayer. À không, hắn không còn là quốc vương nữa rồi."

Mayer do dự một chút, sau đó cất xương ngón tay, đứng dậy: "Không, đây không phải là thù riêng của cá nhân tôi. Hắn phải bị xét xử công khai, sau đó bị treo cổ!"

Nói rồi Mayer nhìn Vương Trung: "Chúng ta nhất định phải chấp nhận một vị quốc vương khác sao?"

Vương Trung chưa kịp lên tiếng, Amelia đã giành nói: "Ant cũng có quốc vương, ý tôi là, hoàng đế, mà còn là nghĩa muội của sư phụ ngài nữa. Có quốc vương cũng không có gì không tốt, Mayer Abdullah, quốc vương cũng có thể là minh quân mà."

Vương Trung nhẹ nhàng đẩy Amelia đang chắn trước mặt mình sang một bên, nói với Mayer: "Ông có thể thử tất cả mọi con đường, chọn con đường tốt nhất. Trước đó, hãy học cho giỏi, rèn luyện quân đội thật tốt, như vậy sau này các ông có thể tự mình nắm giữ quyền lựa chọn."

Mayer liếc Amelia một cái, gật đầu: "Ngài nói đúng."

Lúc này Tutka quốc vương kêu gào thảm thiết: "Đừng xét xử ta! Đừng xét xử ta a a a! Ta có thể nhường ngôi, có thể thoái vị! Chư vị Liên Hiệp Vương Quốc, ta cái gì cũng đồng ý, ta không muốn chống lại các vị nữa!"

Nói rồi hắn nằm rạp xuống đất, bò về phía chân Amelia, xem chừng định hôn giày Amelia.

Amelia vẻ mặt chán ghét lùi về sau, kéo dài khoảng cách.

Vương Trung: "Hắn khiến bạn của tôi thấy ghê tởm rồi, lôi hắn xuống cho ta, chờ người dân Balath đến quyết định kết cục của hắn!"

Lập tức có lính thủy đánh bộ tiến lên lôi Tutka quốc vương béo như quả bóng ra ngoài.

Tiếng kêu gào của quốc vương vang lên rất lâu sau khi hắn rời khỏi sở chỉ huy mới dứt.

Chờ đến khi không còn nghe thấy động tĩnh gì của quốc vương nữa, Schmidt đứng dậy.

Lính thủy đánh bộ lập tức tiến lên định ấn hắn xuống, nhưng Vương Trung xua tay: "Không, không cần đâu."

Sau đó hắn đi tới trước mặt Schmidt: "Ông có suy nghĩ gì không? Chắc tiếng Ant của ông đủ để ông hiểu chứ?"

Schmidt cắn môi: "Tôi muốn suy nghĩ một chút, tôi phải suy nghĩ thật kỹ! Không, tôi muốn xem xem cuối năm nay Ngài có thực hiện được hay không!"

Vương Trung: "Được, lôi hắn xuống cho ta, để hắn suy nghĩ cho kỹ. Thuận tiện đưa cho hắn một quyển kinh thánh phái thế tục, để hắn đọc cho kỹ, suy nghĩ cho kỹ."

Vương Trung xua tay.

(Hết chương)

Chương 318: Đăng cao

Ngày 9 tháng 9, trong thành vẫn còn lác đác chiến đấu, phần lớn là người Prosen mặc quân trang Balath đang chống cự.

Thủ quân của Balath đã không còn một ai.

Những người sống sót qua trận chiến ngày hôm qua, hôm nay tất cả đều tự mình ngã xuống, bởi vì lượng thức ăn ngày hôm qua của bọn họ, kỳ thực đã không cứu được, quân đồng minh không làm bất cứ chuyện gì thì chính bọn họ cũng sẽ chết.

Số ít thể trạng đặc thù không chết, cũng bởi vì không chịu nổi thống khổ, dùng vũ khí trong tay tự sát.

Giữa trưa, khi 11 giờ, Vương Trung ngồi xe tăng số 422 của mình tiến vào khu vực ngoại thành Balath.

Hôm qua hắn thông qua góc nhìn từ trên cao nhìn qua thảm trạng ở ngoại thành, nhưng mà hôm nay dùng mắt thường nhìn thấy, vẫn khiến hắn bị chấn động lớn —— xem ra góc nhìn từ trên cao thật sự có thể giảm xuống rất nhiều máu tanh.

Có thể là bởi vì quan sát từ trên cao, sẽ có một loại cảm giác siêu nhiên, thời điểm chơi trò chơi chiến lược thời gian thực, cho dù thêm hiệu ứng máu me, hình ảnh máu tanh làm vô cùng tinh tế tỉ mỉ, người chơi cũng sẽ không có quá nhiều cảm thụ.

Nhưng mà dùng góc nhìn người thứ nhất thì hoàn toàn không phải như vậy, nhất là trong không khí còn có mùi khét cực kỳ nồng nặc, càng tăng cường cảm giác chân thật của toàn bộ cảnh tượng.

Vương Trung nghe thấy tiếng nôn của xạ thủ xe tăng từ tai nghe truyền đến, vị trí đó vốn là của thợ máy, nhưng Ant hiện giờ căn bản không thể cấp cho mỗi chiếc xe tăng một người thợ máy, cho nên đổi thành xạ thủ xe tăng chuyên dùng súng máy.

Xạ thủ xe tăng của xe số 422 vẫn là tân binh, đại khái là lần đầu tiên thấy loại tình huống này, nôn cũng không trách hắn.

Nhưng khác với Vương Trung nửa người ở bên ngoài, các thành viên khác của xe tăng bắt đầu nhao nhao oán giận: "Chết tiệt, Alyosha, hiện tại toàn bộ xe đều là mùi vị của cậu nôn mửa."

"Xin lỗi!"

"Đợi lát nữa khi chúng ta dừng lại, cậu nhanh chóng lấy thùng nước đến xông một chút!"

"Vâng! Đợi lát nữa tôi sẽ đi lấy!"

Vương Trung: "Được rồi, đừng trách móc tân binh nữa, tình cảnh trước mắt quá thảm, tôi cũng chịu không nổi. Xe tăng tạm thời sẽ không di chuyển, Alyosha cậu đi xuống, tìm một thi thể nhìn thuận mắt mà đi tiểu vào, hẳn là sẽ không sợ nữa."

Pháo thủ nghi hoặc hỏi: "Ơ? Là như vậy sao? Tôi nghe nói là phải tiểu vào thi thể của kẻ địch tự tay mình giết chết mới có tác dụng."

Không phải chứ, tin đồn này đã truyền xa như vậy sao?

Vương Trung nghĩ lại, không đúng, tiểu đoàn xe tăng hạng nặng của Sư đoàn 225 đi theo, bọn họ sẽ rải những tin đồn này ra.

Hỏng rồi, về sau quân đoàn xe tăng số 51 sợ là cũng sẽ nhiễm phải tật xấu này —— không đúng, là có được truyền thống này.

Lúc Vương Trung nghĩ đến đây, Alyosha leo ra khỏi vị trí chiến đấu, kết quả vừa ra ngoài nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết hơn, lập tức bắt đầu nôn khan, chất lỏng màu vàng trắng tí tách rơi xuống mặt đất bên cạnh bánh xích.

Một mùi chua trong dạ dày lẫn vào mùi thối của thi thể bị đốt cháy, khiến Vương Trung nhíu mày.

Vương Trung: "Vừa rồi dùng kính tiềm vọng quan sát xung kích, không trực tiếp nhìn thấy rõ ràng đúng không?"

"Đúng vậy. Tướng quân làm sao nhìn thấy cảnh tượng này, còn mặt không đổi sắc?"

Vương Trung: "Bởi vì tôi đã gặp rồi, thấy rất nhiều, quen rồi."

"Thật lợi hại, ngài, tôi muốn trở thành như ngài." Alyosha nói. Alyosha là biệt danh, tên đầy đủ của cậu ta cũng giống như Vương Trung, đều là Aleksei, tình huống trùng tên ở Ant rất phổ biến, vì phân biệt bình thường sẽ thêm tên cha vào.

Nhưng ở trên xe 422, sẽ không có phiền phức như vậy, bởi vì tất cả mọi người đều dùng "Tướng quân" để xưng hô với Vương Trung.

Vương Trung nhìn cảnh tượng trước mắt, lắc đầu: "Alyosha, cậu không cần vì nhìn thấy thảm trạng này mà nôn mửa rồi tự trách. Đây là bình thường, nhìn thấy thảm trạng mà thờ ơ như tôi mới là bất thường. Chúng ta hôm nay chiến đấu hăng hái, chính là muốn để con cái chúng ta, trở thành người bình thường khi trưởng thành.

"Con trai tương lai của tôi, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng sẽ nôn mửa dữ dội, tôi sẽ lớn tiếng khen ngợi, bởi vì đây chính là ý nghĩa tôi phấn đấu."

Trong kênh liên lạc nội bộ của xe tăng hoàn toàn yên tĩnh, không đúng, là toàn bộ kênh liên lạc của phân đội xe tăng đều hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này Vương Trung mới nhớ tới mình đang mở radio.

Xong rồi, nếu là thời đại hòa bình, những Vtuber kia đang livestream mà "Quên tắt mic rồi diễn thuyết", chắc chắn sẽ bị người ta nghi ngờ là đang diễn kịch.

Nhưng bây giờ không có ai nghi ngờ, tất cả mọi người đều im lặng nghe Vương Trung nói, ngay cả lính thủy đánh bộ vốn đang nghỉ ngơi bên cạnh cũng yên tĩnh lại, mím môi nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Alyosha, làm chuyện cậu nên làm đi."

"Vâng, tướng quân." Alyosha nhảy xuống xe, bắt đầu tìm kiếm kẻ địch nhìn thuận mắt.

Pháo thủ mở nắp khoang bên hông T-34/76 ra, cũng thò đầu ra, anh ta lập tức nhíu mày: "Trời ạ, quả nhiên không giống với những gì nhìn thấy trong kính ngắm, thật đáng sợ."

Vương Trung gật gật đầu.

Lúc này một lão phụ nữ Balath xuất hiện bên cạnh xe tăng, trong tay bưng một cái chậu rỗng, vừa lắc lư cái chậu vừa cầu xin gì đó.

Vương Trung: "Cho bà ấy một miếng bánh mì."

Pháo thủ lập tức lấy bánh mì cất trong xe tăng ra, làm tư thế muốn ném, vì thế lão phụ nữ giơ cao cái chậu, thậm chí kiễng chân.

Hiển nhiên bà rất khát vọng miếng bánh mì này.

Lính thủy đánh bộ bên cạnh nhanh chóng nhảy lên xe tăng, nhận bánh mì từ tay pháo thủ, bỏ vào trong chậu của lão phụ nữ, còn thêm lương khô của mình vào.

Vương Trung: "Nhìn xem, chúng ta chính là vì cứu vớt họ, mới phát động tấn công."

Lúc này Alyosha vừa kéo quần vừa chạy về, còn la lớn: "Này! Tôi tìm thấy một người mặc quân trang Prosen! Tuyệt đối là người Prosen!"

Vương Trung: "Tốt! Nhanh lên đây đi, chúng ta phải vào vương thành rồi."

————

Tình huống trong Vương thành so với bên ngoài tốt hơn không ít. Sinh sống trong vương thành không chỉ có Quốc vương bệ hạ, còn có các quý tộc và thủ lĩnh bộ lạc trong thành Balath.

Bọn họ đã sớm chờ ở hai bên lối vào vương thành.

Cổng chính dường như bị pháo 100mm bắn vỡ, chiếc Xoáy Nước đã làm chuyện này dừng lại trên con đường bên trong cổng chính, đám kíp lái xe tăng đang nói chuyện phiếm với các cô gái quý tộc xinh đẹp.

Nghe thấy tiếng động cơ và hộp số, đám kíp lái xe tăng lập tức nhìn qua, khi nhìn thấy lá cờ đỏ sau lưng xe số 422, tất cả mọi người đều giật mình, buông thiếu nữ quý tộc ra, chỉnh trang trang phục, đứng nghiêm.

Lúc xe số 422 dừng ở trước mặt đám kíp lái xe tăng, trưởng xe hô to: "Chào tướng quân! Kính chào ngài!"

Vương Trung: "Chào mọi người, chào những người anh em đã chiến đấu anh dũng. Nhưng hãy nhớ kỹ luật của quân đội chúng ta, chúng ta không cho phép ra tay với con gái của người dân bản địa."

Lập tức có thiếu nữ quý tộc nói: "Chúng tôi là tự nguyện, thưa tướng quân!"

Vương Trung: "Bất kể các cô có tự nguyện hay không. Đừng phạm sai lầm, các binh sĩ!"

Nhưng mà Vương Trung luôn cảm thấy không có tác dụng gì, người Ant quá cởi mở ở phương diện này, lúc tác chiến trong nước, Vương Trung rất

đau đầu vì chuyện này, bởi vì người ta ngươi tình ta nguyện, hắn cũng không có cách nào nói gì, chỉ có thể dặn dò mục sư của giáo hội bản địa, nếu có cô gái nào mang thai thì hãy chăm sóc cô ấy thật tốt, cố gắng ghi nhớ tên của cha đứa bé.

Vương Trung thở dài, nói với lái xe: "Tiếp tục đi dọc theo con đường, đi xem cung điện của quốc vương."

Xe số 422 lại khởi động, đi dọc theo đường cái.

Rất nhanh, cung điện đã xuất hiện ở phía trước.

Xem ra cung điện của quốc vương không bị phá hủy gì, ngay cả những tấm kính màu sắc rực rỡ đẹp đẽ kia cũng phần lớn còn nguyên vẹn.

Một đám người hầu mặc quần áo lộng lẫy đã chờ ở cửa cung điện.

Xe tăng của Vương Trung vừa dừng lại, một vị lão giả râu dài liền quỳ gối trước xe tăng: "Cung nghênh công tước Charon của Ant!"

Vương Trung: "Miễn lễ."

Hắn nhanh nhẹn leo ra khỏi xe tăng, liếc nhìn lính thủy đánh bộ đứng sau lưng những người hầu này.

Trung úy lính thủy đánh bộ dẫn đầu lập tức lên tiếng: "Báo cáo, đã lục soát toàn bộ, bọn họ không có vũ khí, phần lớn mọi người đều chưa được huấn luyện quân sự, trên tay không có vết chai do sử dụng súng."

Vương Trung gật gật đầu, nhảy xuống xe tăng: "Đưa tôi đi điểm cao nhất của vương thành, tôi muốn xem thành phố mà chúng ta đã phải trải qua một ngày một đêm kịch chiến mới chiếm được."

Kỳ thực Vương Trung muốn đi đến điểm cao nhất còn có một mục đích, hôm nay là ngày 9 tháng 9, mặc dù là lịch dương, nhưng Vương Trung muốn lên cao, kỷ niệm một chút quê hương thật sự của mình —— ngày 9 tháng 9 Tết Trùng Dương leo cao là truyền thống mà.

Hắn vừa dứt lời, lão giả đang nửa quỳ liền đứng dậy, ân cần dùng tiếng Ant nói: "Mời ngài đi theo tôi, đài quan sát ở cách đây không xa."

Khoảng năm phút sau, dưới sự dẫn dắt của ông lão, Vương Trung lên đài quan sát của vương thành.

Đây quả nhiên là điểm cao nhất của toàn bộ vương thành, ngay cả nóc cung điện cũng không cao bằng vị trí hiện tại của Vương Trung, mái ngói trên nóc nhà đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vương Trung nhìn về phía nam xa xa.

Sắc thái chủ đạo của cao nguyên Balath là màu xanh lá cây và màu vàng hòa lẫn, không có vẻ hoang vu như "Đại mạc cô yên trực", cũng không có vẻ phì nhiêu của "Gió thổi cỏ rạp thấy bò dê".

Vương Trung thông qua góc nhìn quan sát, biết được một nhóm nhỏ sĩ quan của quân đội tự do Balath bao gồm cả Meyer đã đi lên đài quan sát, liền duy trì tư thế nhìn xa hỏi: "Meyer, nhìn xem cao nguyên này, anh thấy thế nào?"

"Rất đẹp, thưa tướng quân."

Vương Trung cười nói: "Trong mắt người Balath, đất nước của mình quả nhiên không giống. Tuy rằng tôi không thích cảnh sắc này, nhưng cảnh sắc này khiến tôi nhớ tới quê hương của mình."

Hắn vỗ vỗ cái hộp bên hông: "Ở đây, đất đen của quê hương tôi nằm ở đây. Một ngày nào đó tôi muốn quay trở về, không ai có thể ngăn cản tôi."

Meyer không lên tiếng.

Vương Trung tiếp tục nói: "Anh cũng phải cố gắng, đuổi hết lũ thực dân ra ngoài."

"Tôi sẽ làm được." Meyer kiên định đáp.

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên nhìn thấy phía nam có khói bụi, hình như là một đoàn xe từ phía nam đi tới.

Hắn chuyển góc nhìn, phát hiện là đoàn xe của Liên hiệp Vương quốc, dẫn đầu là xe bọc thép Daimler và xe tải Bren Carrier, đang nhanh chóng tiến về phía thành Balath.

Vương Trung chuyển về góc nhìn bằng mắt thường, chỉ vào đám khói bụi phía nam, nói với Meyer: "Nhìn kìa, lũ thực dân đến rồi. Nhưng hiện tại bọn họ là quân đồng minh. Mâu thuẫn giữa chúng ta và Prosen đã vượt qua mâu thuẫn giữa chúng ta và họ, trở thành mâu thuẫn chủ yếu. Đợi chiến tranh kết thúc, không bao lâu nữa chủ nghĩa đế quốc già cỗi sẽ lộ nguyên hình."

Meyer dùng sức gật đầu: "Lời dạy bảo của ngài, tôi xin ghi nhớ trong lòng, trước khi chiến tranh kết thúc, chúng tôi sẽ cố gắng học tập, nắm giữ phương pháp chiến đấu với bọn họ."

Vương Trung: "Rất tốt, chuyện này đừng để Amelia biết, cô ấy đi nghênh đón đoàn xe của Liên hiệp Vương quốc rồi."

Meyer: "Đương nhiên, ngài cứ yên tâm."

(Hết chương 318)

Chương 319: Giữa đồng minh

Sau khi gặp gỡ các sĩ quan của quân đội tự do Balath như Meyer, Vương Trung bỏ xe tăng số 422 lại, ngồi một chiếc Willys Jeep trở về bộ tư lệnh quân viễn chinh còn chưa di chuyển ở ngoài thành.

Đoàn xe của Liên hiệp Vương quốc đã đến, xe tải Bren Carrier và xe bọc thép Daimler của đoàn xe đang đỗ trong sân.

Vương Trung nhảy xuống xe Jeep, đi vòng quanh hai loại xe này.

Bren Carrier, một loại xe bọc thép hạng nhẹ, trước khi xuyên không, Vương Trung rất thích sử dụng loại xe này khi chơi Company of Heroes 2, giá rẻ, bền, hỏa lực cũng không tệ, quan trọng nhất là chạy nhanh, có thể đi khắp nơi quấy rối đối thủ.

Về phần xe bọc thép Daimler, thứ này là thứ tốt, trên Trái Đất, người Anh rất khen ngợi loại xe này, quân Đồng minh sau khi sử dụng qua cũng đều khen ngợi.

Nhận thức của Vương Trung về loại xe này, hoàn toàn đến từ trò chơi, ấn tượng của hắn đối với loại xe này là: Nhanh! Pháo cũng có thể bắn xuyên qua giáp hông của phần lớn xe tăng địch.

Nói chung, trong tay cao thủ, xe chạy nhanh, hỏa lực đạt yêu cầu, chính là xe tốt.

Vương Trung không ngừng đi vòng quanh hai loại xe.

Không còn cách nào khác, trước kia khi chỉ huy Tập đoàn quân cơ giới số 1, đơn vị được trang bị rất nhiều Willys Jeep và xe tải Studebaker, sau đó còn có xe thiết giáp M3, cho nên Vương Trung hoàn toàn không cảm thấy thiếu xe bọc thép chở quân —— bởi vì không hề thiếu.

Hiện tại chỉ huy quân viễn chinh, xe tải đều phải dùng để vận chuyển nhu yếu phẩm, bộ binh hoặc là đi bộ, hoặc là ngồi trên xe tăng, kết quả là xuất hiện rất nhiều vấn đề.

Quân viễn chinh thậm chí còn có rất ít Willys Jeep vốn được sử dụng làm xe thám báo và tiêu hao trong Tập đoàn quân cơ giới số 1, xe máy thì một chiếc cũng không có, phải đi thu giữ xe máy của quân địch.

Vì vậy, hiện tại nhìn thấy Bren Carrier và xe bọc thép Daimler của Liên hiệp Vương quốc, Vương Trung có chút không nỡ rời đi, chỉ muốn lập tức bưng bát đến trước mặt các sĩ quan của Liên hiệp Vương quốc, bắt đầu xin xỏ.

Hắn vừa đi vòng quanh hai loại xe, vừa lẩm bẩm: "Thật tốt quá, thật tốt quá."

Cuối cùng, giọng nói của Amelia vang lên: "Anh làm gì vậy? Giống như một tên nhà quê chưa từng thấy xe bọc thép."

Vương Trung: "Tôi có cách nào chứ, quân viễn chinh của tôi thật sự không có xe bọc thép hạng nhẹ định vị giống như Daimler và Bren Carrier! Ngay cả xe thiết giáp M3 cũng không có!

"Công nghiệp quốc phòng của chúng ta chỉ sản xuất xe tăng, pháo tự hành, pháo tự động và xe tải, không có năng lực sản xuất loại xe bọc thép

chở quân tiền tuyến này."

Amelia khó hiểu hỏi: "Anh điều chỉnh sản xuất một chút là được rồi, chẳng phải anh là ủy viên của Ủy ban Trang bị sao? Hơn nữa còn là anh em kết nghĩa của Sa hoàng, chỉ là chuyện hạ lệnh mà thôi."
Vương Trung lắc đầu: "Đâu có đơn giản như vậy, xe tăng tiền tuyến tổn thất lớn như vậy, chỉ có thể dùng xe tăng mới để bổ sung chỗ hổng. Tôi thật ra muốn tăng cường năng lực sửa chữa tiền tuyến, giảm bớt lượng cần bổ sung mỗi tháng, nhưng không đủ công nhân sản nghiệp.

"Tôi vẫn luôn cố gắng mở ra các loại chương trình học, huấn luyện kỹ thuật viên sửa chữa đạt tiêu chuẩn, nhưng tôi đoán phải đến cuối năm 916, chúng ta mới có thể huấn luyện ra đủ nhiều kỹ thuật viên, giảm tỷ lệ hao hụt xe tăng tiền tuyến một cách hiệu quả.

"Sau đó chúng ta có thể dồn sản lượng, để tạo ra xe chiến đấu bộ binh các loại."

Amelia nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, bỗng nhiên nói: "Ngài kể khổ với ta, chẳng lẽ là muốn Liên Hiệp Vương Quốc viện trợ xe cho Ngài sao?"

Vương Trung: "Cô muốn tặng hết số xe này cho tôi? Thật tốt quá, Yakov, gọi người lái hết số xe này đi! Còn nhớ phải hỏi bọn họ dùng loại dầu gì, đừng đổ nhầm!"

Amelia: "Ngài còn muốn cướp cả những thứ này sao?"

Vương Trung sờ sờ đầu: "Tôi cứ nghĩ đây là quà của các cô chứ?"

Yakov không nhịn được: "Tướng quân, chúng ta quả thực rất thiếu thiết giáp cho bộ binh, nhưng cũng không đến mức khốn quẫn như vậy. Hơn nữa... chiến sự ở Balath đã kết thúc."

Vương Trung nhìn chằm chằm Yakov, nháy nháy mắt: "Yakov, tuy rằng cậu là chuyên viên tham mưu, nhưng thời điểm cần ý kiến chuyên môn của cậu, tôi sẽ chủ động hỏi, lúc khác cậu có thể ít nói chuyện được không?"

Yakov che miệng: "Ách, tôi biết rồi."

Grigory cười ha hả, vỗ vỗ bả vai Yakov: "Biết điều là tốt rồi, không sai cậu đi dọn phân đâu."

Vương Trung: "Còn có Yakov, hôm qua tôi ngửi thấy nhà vệ sinh của bộ tư lệnh có chút mùi rồi đấy."

"Được rồi được rồi, tôi biết rồi." Yakov nhún vai: "Tôi thấy việc dọn phân cũng không khó như vậy, hơn nữa chỉ cần thao tác đúng cách, cũng sẽ không làm bẩn bản thân."

Vương Trung nhìn sĩ quan phụ tá tiếp nhận mệnh lệnh vô lý của mình, trong mấy giây đồng hồ định rút lại mệnh lệnh, nhưng nghĩ lại ra lệnh sáng đổi tối không thích hợp, vì vậy quay đầu nói với Amelia: "Cô ra đây là

chuẩn bị dẫn tôi đi gặp mặt sĩ quan quân viễn chinh của Liên Hiệp Vương Quốc sao?"

"Đúng vậy, mời đi lối này." Amelia làm dấu tay mời.

Mấy phút sau, Vương Trung gặp được các sĩ quan Liên Hiệp Vương Quốc đang nói chuyện với Pavlov.

Quân hàm của người dẫn đầu Vương Trung không nhận ra - hắn đối với quân hàm của Lục quân Anh vốn chẳng am hiểu gì, nhưng hắn có thể dùng "plugin".

Một giây sau hắn vươn tay: "Richard thiếu tướng, xin chào."

Amelia trợn tròn mắt: "Hình như tôi còn chưa giới thiệu tên tướng quân cho ngài?"

Vương Trung: "Nhưng trước đó tôi đã biết tên và quân hàm của vị tướng quân Liên Hiệp Vương Quốc hành quân từ phía nam lên rồi, tôi còn biết chức vụ của bọn họ, sau khi nhìn thấy quân hàm của vị này, suy đoán một chút là biết ngay là sư trưởng của Sư đoàn Thiết giáp số 5 đảm nhiệm mũi tiên phong.

"Là sĩ quan đến hội sư, quân hàm của ông ta rất thích hợp, nếu như người tới là chuẩn tướng của Lữ đoàn Thiết giáp số 1, vậy rõ ràng là có chút xem thường tôi, đúng không?"

Ở Ant, chuẩn tướng trong rất nhiều trường hợp không được coi là tướng quân, cho nên phái một người không phải tướng quân tới làm sĩ quan tiên phong "hội sư", là không hợp lễ tiết.

Amelia: "Ngài... vậy mà lại nhớ rõ tên trên những tài liệu đó? Tôi thấy Ngài chưa bao giờ xem công văn..."

Pavlov: "Tướng quân của chúng tôi quả thật không thích xử lý công văn, nhưng trí nhớ của hắn siêu phàm, khi còn là sư trưởng, hắn thậm chí còn nhớ rõ tên và quân hàm của từng binh sĩ hy sinh."

Vương Trung: "Giờ tôi cũng nhớ rõ."

Nói xong, hắn ý thức được, chết tiệt, nhớ kỹ tên và quân hàm của toàn bộ những người đã hy sinh trong cả Tập đoàn quân thì quá đáng sợ, không thích hợp lắm, vội vàng chữa cháy: "Ý tôi là, đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ tên của những người lính đã hy sinh ở Loktev hồi năm ngoái.

"Hiện tại tôi đã là chỉ huy cấp Tập đoàn quân, không thể nào nhớ hết tên của tất cả những người đã hy sinh được."

Amelia nhìn Vương Trung, biểu cảm đó rõ ràng là không tin.

Nhưng Amelia hiện tại cho rằng Vương Trung là người cùng loại với mình, đại khái cho rằng đây là năng lực thần bí của Vương Trung, cho nên cũng không nói gì.

Richard thiếu tướng nghiêm mặt, ra vẻ vênh váo, dáng vẻ này của hắn, ngược lại rất phù hợp với nhận thức của Vương Trung đối với đám tướng lĩnh lục quân cứng nhắc của Liên Hiệp Vương Quốc.

Nhưng hình như vết thương trên người Richard thiếu tướng này hơi nhiều, hắn đeo bịt mắt màu đen một bên mắt, tay áo bên trái trống rỗng, mà ống quần chân phải lộ ra một đoạn chân giả.

Vương Trung: "Woa, trên người ông có đến ba vết thương nặng sao?"

"Là bốn." Richard thiếu tướng nói, "Tôi còn bị mảnh đạn pháo găm trúng một bên... À mà, trứng."

Miệng Vương Trung há thành hình chữ O, hít một hơi lạnh: "Trời đất, vậy chuối tiêu kia còn không?"

"Vẫn còn nguyên vẹn." Richard thiếu tướng đắc ý đáp.

Vương Trung có chút hiểu được nguyên nhân Liên Hiệp Vương Quốc phái vị này đến làm sứ giả, đụng phải loại "mãnh tướng" này ai mà chẳng chấn động.

Hơn nữa Vương Trung mơ hồ nhớ tới, hình như ở địa cầu cũng có một vị tướng quân như vậy, còn được Little John Khả Hãn làm thành video.

Nhớ mang máng vị tướng quân kia năng lực quân sự kém xa tài ăn nói, đánh trận cơ bản chỉ là gây thêm phiền phức.

Vậy là tìm được nguyên nhân Sư đoàn Thiết giáp số 5 của Liên Hiệp Vương Quốc tiến quân chậm như vậy rồi!

Richard thiếu tướng dường như hiểu lầm biểu tình của Vương Trung, tưởng rằng khí phách của mình đã khuất phục Vương Trung, vì thế ngẩng cao đầu dùng giọng điệu thông báo nói: "Tư lệnh quân viễn chinh Liên Hiệp Vương Quốc đang trên đường đến đây, ông ấy hy vọng ngài có thể giao nộp Quốc vương Balath cùng với toàn quyền đại sứ Prosen cho chúng tôi."

"Không được, Quốc vương Balath sẽ do người Balath tự mình xét xử, còn toàn quyền đại sứ Prosen đã bị đưa đến trại giam giữ tù binh của chúng tôi rồi. Đương nhiên, chúng tôi sẽ chia sẻ những thông tin tình báo mà hắn khai báo cho phía Liên Hiệp Vương Quốc theo hiệp ước."

"Cái gì?" Richard kinh hô, "Điều này không phù hợp với hiệp nghị của chúng ta."

Vương Trung: "Hiệp nghị của chúng ta còn quy định phải cùng nhau công thành, vậy mà các ông có tuân thủ đâu?"

"Đó là bởi vì các người không đợi chúng tôi!"

"Chúng tôi tấn công thành trì ngay lập tức, suýt chút nữa là để tên Tutka kia chạy thoát, nếu lúc ấy tôi không quyết đoán, thì hiện tại chính phủ lưu vong Balath đã được thành lập ở Prosennia rồi." Vương Trung nhún vai, "Đến lúc đó, vị hoàng đệ kia sẽ danh chính ngôn thuận sao? Chắc chắn là

phía Liên Hiệp Vương Quốc sẽ phải đau đầu giải quyết đấy? Ant chúng tôi hiện tại không có mấy lợi ích ở Balath."

Richard thiếu tướng nghẹn nửa ngày, rặn ra một câu: "Tôi sẽ báo cáo lại việc này cho tư lệnh quân viễn chinh Liên Hiệp Vương Quốc, Oginlek thượng tướng."

Vương Trung: "Tùy ông."

Richard thiếu tướng cầm lấy mũ quân đội đặt trên bàn, phẫn nộ rời đi.

Vương Trung quay đầu hỏi Amelia: "Cô không đi theo sao?"

Amelia: "Nhiệm vụ của tôi là ở bên cạnh ngài, hơn nữa, sắp tới ngài sẽ cần đến sự bảo vệ của tôi."

Vương Trung: "Có ý gì? Tôi phải về nước? Chẳng lẽ máy bay chiến đấu của Prosen có thể bay qua đoạn đường này sao?"

Amelia: "Ngài vẫn chưa biết sao?"

Lúc này Pavlov đến, nhét một bức điện báo vào tay Vương Trung: "Đây là mệnh lệnh của Belinsky, yêu cầu sau khi chiến sự ở Balath kết thúc, giao quân đội cho tôi chỉ huy."

Vương Trung trợn tròn mắt nhìn tham mưu trưởng: "Vậy tôi đi đâu?"

Tham mưu trưởng chỉ vào bức điện báo.

Vương Trung lúc này mới bắt đầu đọc điện báo: "‘Aleksei Konstantinovich, tôi có một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng muốn giao cho cậu, vì vậy mới lấy danh nghĩa cá nhân gửi bức mật điện này."

Vương Trung vội vàng nhìn chữ ký ở cuối cùng trước, quả nhiên là Belinsky, thậm chí còn không ghi chức danh Đại Mục thủ.

Hắn tiếp tục đọc: "‘Trong lãnh thổ Hợp Chủng Quốc, cậu có được thanh danh cực cao, tất cả người dân Hợp Chủng Quốc, ai ai cũng mong muốn được gặp mặt cậu, vị anh hùng đã xoay chuyển càn khôn, cứu vớt Ant. Điều này có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong việc gia tăng viện trợ của Hợp Chủng Quốc dành cho chúng ta."

Vương Trung thè lưỡi, hắn không đọc to nội dung còn lại ra, mà nhanh chóng lướt qua một lượt.

Hắn buông bức điện báo xuống, nhìn những người khác: "Được rồi, vậy tôi sẽ đi Hợp Chủng Quốc một chuyến."

(Hết chương)

Chương 320: Xét xử công khai Tutka

Oginlek, Thượng tướng Liên Hiệp Vương Quốc, đến thành Balath vào ngày 11 tháng 9.

Lúc này Vương Trung đã chuyển bộ tư lệnh vào trong thành Balath. Nhưng hắn không ở trong cung điện của Quốc vương Balath mà chiếm một dinh thự của quý tộc.

Cung điện dĩ nhiên là dành cho các lực lượng tiến bộ của Liên minh sĩ quan tự do Balath.

Lúc Oginlek bước vào bộ tư lệnh quân viễn chinh, rõ ràng là vô cùng tức giận, ông ta nhìn quét khắp bộ tư lệnh, sau khi nhìn thấy Vương Trung liền lập tức khóa mục tiêu, sau đó sải bước đi tới, vừa đi vừa quát: "Điều này khác với những gì chúng ta đã thỏa thuận!"

Vương Trung không hiểu những gì ông ta nói, bởi vì Oginlek nói giọng địa phương quá nặng, nhưng Amelia đã tận tâm làm phiên dịch.

Yakov vốn định dịch, nhưng vừa thấy Amelia dùng chất giọng dễ nghe của mình phiên dịch, liền sờ cằm lựa chọn im lặng.

Vương Trung đưa văn kiện đã ký cho Yakov, sau đó dựa người vào ghế da xoay lấy được từ chỗ quý tộc, nhìn Oginlek: "Bạn của tôi, khác ở chỗ nào?"

Amelia tiếp tục phiên dịch.

Oginlek nghe xong liền gầm lên: "Chúng ta đã đồng ý là để cho hoàng đệ làm tân vương, chứ không phải là thành lập một nước cộng hòa!"

Vương Trung: "Là để hoàng đệ làm tân vương mà? Thủ lĩnh Liên minh sĩ quan tự do, Mayer Abdullah, cũng đồng ý như vậy. Hiện giờ Balath cần một vị quốc vương để thống nhất phe bảo thủ, chờ sau khi chiến tranh kết thúc, tình hình ổn định trở lại, sẽ dần dần tiến hành cải cách kinh tế, tranh thủ phe bảo thủ, cuối cùng thực hiện..."

Oginlek cắt ngang lời Vương Trung: "Chẳng phải đây chính là những gì phe thế tục các người đang làm ở Ant sao? Có cần thiết phải sao chép y hệt như vậy không?"

Vương Trung: "Rất cần thiết, chúng tôi hy vọng Balath sẽ không còn là thuộc địa của các người nữa, chúng tôi hy vọng người dân Balath cũng được hưởng lợi ích từ xã hội công nghiệp, được sống những ngày tháng tốt đẹp, chứ không phải là cung cấp nguyên liệu thô cho công nghiệp của Liên Hiệp Vương Quốc, bị các người bóc lột bằng quy luật kéo giá."

Oginlek trừng mắt nhìn Vương Trung vài giây, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nói những lời này trước mặt đồng minh có ổn không vậy?"

"Sao lại không thể nói? Chẳng lẽ các người có thể liên minh với Prosen sao?" Vương Trung xua tay, "Không, bây giờ Prosen mới là kẻ thù chính, trước khi đánh bại chúng, các người chỉ có thể nhịn."

Oginlek: "Đừng quên, các người vẫn luôn cầu xin chúng tôi khai mở mặt trận thứ hai! Nhằm mục đích điều động quân đội Prosen, giảm bớt áp lực cho mặt trận của các người!"

Vương Trung: "Đúng vậy, nhưng các người có khai mở mặt trận thứ hai đâu? Các người thậm chí còn bị quân Mamluk đánh cho tơi tả, nếu quân Prosen không phải là hết sạch nhu yếu phẩm thì kênh đào Suez đã rơi vào tay chúng rồi.

"Tôi nói cho ông biết, nếu như năm sau các người vẫn không chịu khai mở mặt trận thứ hai, giành lại Carolin, nói không chừng quân đội Ant sẽ đánh thẳng đến Antwerp đấy." [Antwerp một thành phố của nước Bỉ]

Thật ra là không làm được, bởi vì khả năng hậu cần của Ant quá kém, quân đội của một vị nguyên soái khác trên trái đất ở giai đoạn cuối của chiến dịch Bagration đã kiệt quệ, cho nên mới không có cách nào yểm trợ cho lực lượng nổi dậy.

Sau đó, Liên Xô trên trái đất phải mất bốn tháng mới dần dần khôi phục lại, tiếp tục phát động tấn công.

Hậu cần chính là điểm yếu của Prosen, cũng là của Ant.

Nhưng sự thật như thế nào không quan trọng, không ảnh hưởng gì đến việc Vương Trung khoác lác để trấn nhiếp tướng lĩnh Liên Hiệp Vương Quốc lúc này.

Oginlek hừ lạnh một tiếng: "Tôi nghe nói Rokossovsky của Ant là một vị danh tướng, không ngờ chỉ là kẻ chỉ giỏi khoác lác! Ông hãy nhìn bản đồ tình hình trong nước đi, xem xem có bao nhiêu vùng đất đã bị chiếm đóng kìa!"

Vương Trung: "Tôi đã xem qua rồi, đúng là rất lớn, nhưng đến đầu năm sau, chúng tôi sẽ giành lại phần lớn."

Oginlek lại hừ lạnh một tiếng, hắn chuyển chủ đề: "Ông nói Liên minh sĩ quan tự do Balath đồng ý để cho hoàng đệ làm quốc vương, vậy bọn họ đâu?"

Vương Trung: "Đang ở trong cung điện, bọn họ đang xét xử đám quý tộc tội ác tày trời và - và Quốc vương."

Vừa dứt lời, sĩ quan liên lạc của lực lượng Không quân tự do Carolin cười lớn: "Chuyện này chúng tôi rành lắm, hay là để chúng tôi góp ý cho đám thanh niên tiến bộ Balath một chút kinh nghiệm?"

Oginlek nheo mắt nhìn mấy người Carolin, khinh thường hừ lạnh một tiếng, xem ra thế giới này vĩnh viễn không thể nào khiến Carolin và Liên Hiệp Vương Quốc xóa bỏ hiềm khích với nhau.

Vương Trung: "Tóm lại, nếu như ông muốn chúng tôi giao nộp Tutka, vậy thì không được, chúng tôi đã ra thông cáo rồi, tối nay sẽ treo cổ hắn.

"Nhưng chúng tôi đồng ý sau khi treo cổ Tutka, sẽ nhường vị trí hoàng đế cho hoàng đệ. Tôi nghĩ tốt nhất là hắn nên chuẩn bị sẵn sàng, sau khi Tutka bị treo cổ thì lập tức đọc diễn văn.

"Chỉ cần nói Tutka là nguồn cơn của mọi vấn đề, tôi nghĩ người dân Balath sẽ ủng hộ vị tân vương này."

Oginlek nhìn chằm chằm Vương Trung rất lâu, sau đó mới nói: "Xem ra là không có âm mưu gì."
Vương Trung mỉm cười, nghĩ thầm làm gì có mánh khóe gì chứ, rõ ràng đều là dương mưu, cứ bám sát kế hoạch mà làm là được.

Chính là bởi vì là dương mưu, Thượng tướng Oginlek cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể hỏi: "Ý của cậu là, tôi nhất định phải đi tìm Balath thương lượng?"

Vương Trung: "Đúng là như vậy, hi vọng ngài có thể hạ mình, cùng họ nói chuyện cho phải phép. Lãnh tụ của họ là Mayer Abdullah là một người thông tình đạt lý."

"Là tay sai của cậu phải không?" Oginlek hỏi ngược lại.

Vương Trung: "Tuyệt đối không phải, họ ủng hộ chúng ta một cách tự nguyện."

Thượng tướng Oginlek nghi ngờ nhìn Vương Trung.

Vương Trung thầm nghĩ hỏng rồi, trên Trái Đất có Anh và Mỹ cũng là vì không hiểu sao luôn có người đầu tư, cho nên bịa ra một thuyết tẩy não.

Khi còn nhỏ, Vương Trung cảm thấy tẩy não rất ngầu, khi đó có trò chơi "Red Alert", Vương Trung thích nhất là sử dụng quân đoàn Yuri, đây là một phe phái lấy tẩy não làm đặc sắc chủ yếu.

Sau này Vương Trung trưởng thành, mới phát hiện tẩy não chân chính căn bản không cần thiết bị khoa học kỳ quái gì, mà là gọi là "miễn thị thực 144 giờ", giản dị tự nhiên nhưng hiệu quả.

Nghĩ đến những điều này, Vương Trung dùng ánh mắt thương hại nhìn Thượng tướng Oginlek.

Thượng tướng Oginlek bực tức bỏ đi.

Vương Trung quay đầu nói với Popov: "Hắn khẳng định cảm thấy chúng ta tẩy não những thanh niên Balath kia."

Popov lắc đầu: "Họ vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra với những thanh niên này, nếu có một ngày họ hiểu được, chuyện tương tự cũng sẽ xảy ra với hắn."

Amelia thần sắc ngưng trọng đứng ở bên cạnh, không nói một lời.

————

Cựu vương Tutka nhìn thấy đài hành hình lập tức òa khóc, cả người đều mất hết sức lực, muốn quỳ sụp xuống đất.

Dân chúng trên quảng trường Vương thành thấy được hắn, lập tức náo động, cầm trong tay đủ loại đồ vật ném về phía vị hôn quân không màng sống chết của nhân dân này.

Vương Trung vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy những đạo cụ phổ biến như trứng thối, kết quả phát hiện người dân trong vương thành Balath không ăn nổi trứng gà, thứ họ ném qua đây chính là —— phân bò, có thể còn có cả phân người.

Vương Trung đứng trên khán đài cũng ngửi thấy mùi.

Mayer Abdullah bước lên đài hành hình, hướng mọi người phát biểu: "Các công dân Balath! Tiếp theo, tôi sẽ liệt kê ra từng tội ác của cựu vương Tutka!"

Vương Trung im lặng lắng nghe từng điều Mayer Abdullah tuyên đọc, mỗi một điều đều có thể khơi dậy lửa giận trong lòng Vương Trung.

Thượng tướng Oginlek bỗng nhiên nói: "Mọi người đọc xong như vậy, liệu người dân có còn cần một vị quốc vương mới nữa không?"

Vương Trung: "Nhân dân sẽ không thay đổi nhanh như vậy, ở Ant chúng tôi cũng đã mất mười mấy năm phát xúc xích, pho mát và sâm panh, mới tranh thủ được toàn bộ nhân dân về phía mình. Trước đó những lão nông ở nông thôn đều coi Sa hoàng là "cha nhỏ" đấy."

Thượng tướng Oginlek không trả lời.

Cuộn giấy ghi chép tội nghiệt của quốc vương trong tay Mayer Abdullah rất dày, hắn vừa đọc vừa mở cuộn giấy ra, phần đọc qua trực tiếp kéo xuống đất, kết quả kéo ra một đoạn dài, phía trên tất cả đều là chữ viết tỉ mỉ.

Thượng tướng Oginlek nhìn cuộn giấy kia, mắng: "Có phải đến cả việc quốc vương đi đại tiện không mang giấy vệ sinh cũng viết vào không?"

Vương Trung: "Ngài không biết sao? Người Balath và người Barakha giống nhau, lau sau khi đi vệ sinh không cần giấy."

Thượng tướng Oginlek sững người một giây, đáp: "Người Balath và người Kshatriya vẫn dùng."

Vậy mà dùng sao!

Không đúng, vậy mà thật sự không cần sao?

Trong lúc nhất thời, Vương Trung cũng không biết nên đáp lại Thượng tướng Oginlek như thế nào.

Thời gian trôi qua khoảng nửa tiếng, cuộn giấy dài rốt cuộc cũng đọc đến đoạn cuối cùng, Mayer Abdullah cầm một đầu cuộn giấy, giơ lên cao: "Mọi

người, tội trạng của quốc vương đã tuyên đọc xong! Có ai muốn chất vấn không?"

Người Balath hô to: "Không!"

Mayer Abdullah: "Vậy, phán quyết đối với quốc vương là?"

"Có tội!"

Tất cả mọi người Balath ở đây đồng thanh hô to: "Có tội!"

Thượng tướng Oginlek mím môi: "Chết tiệt, sau khi có phiên tòa xét xử như thế này, cho dù thân thế của hoàng đệ có chính đáng đến đâu, pháp thống có chính thống đến đâu, quyền uy của hắn ta cũng sẽ bị suy yếu nghiêm trọng."

Vương Trung: "Không sao, chỉ cần phe bảo thủ còn công nhận vị quốc vương này là được rồi, còn người dân Balath trong thành... Ít nhất là trước khi chiến tranh kết thúc, ngài không cần để ý đến họ nghĩ như thế nào."

"Trước khi chiến tranh kết thúc sao..."

Biểu cảm của Thượng tướng Oginlek rất khó coi, có lẽ hắn cũng đã nghĩ đến, sau khi chiến tranh kết thúc, những ngày tháng của Liên Hiệp Vương Quốc - đế quốc thực dân lâu đời sẽ ngày càng khó khăn.

Trong lúc Vương Trung và Oginlek nói chuyện, Mayer Abdullah cao giọng tuyên án: "Quốc vương, có tội! Lập tức thi hành án treo cổ!"

Tutka quốc vương trong xe tù kêu khóc thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Lúc này, một người Balath có khuôn mặt tuấn tú, dáng người cao gầy bước lên xe tù, nhìn Tutka nói: "Hoàng huynh, huynh như vậy quá khó coi."

Tutka nhìn thấy người nọ, giống như nhìn thấy cứu tinh, lớn tiếng kêu cứu: "Cứu ta! Cứu ta với! Đệ đệ yêu quý của ta!"

Hoàng đệ rút loan đao ra, vung tay chém xuống, đầu Tutka lìa khỏi cổ.

Hắn ta giơ cao đầu Tutka: "Balath, từ hôm nay, sẽ được tái sinh!"

Người Balath vẫn còn đang ngơ ngác.

Vương Trung thì nhìn về phía Thượng tướng Oginlek: "Đây là sắp xếp của các ngài?"

Oginlek mỉm cười: "Đương nhiên, đừng xem thường đế quốc lâu đời, người mới."

Vương Trung nheo mắt, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng việc cấp bách bây giờ là kết thúc chiến tranh, tiêu diệt Prosen.

Cho nên Vương Trung lựa chọn im lặng.

(Hết chương)

Chương 321: Hành trình bay đến Hợp Chủng Quốc (Bổ sung 15/81)

Sau đó Vương Trung còn ở lại Balath vài ngày, chủ yếu là xử lý một số "Công việc ngoại giao" mà Vương Trung phải tự mình ra mặt.

Dù sao tổng chỉ huy bên phía Liên Hiệp Vương Quốc là Thượng tướng Oginlek, Ant bên này cũng phải cử một vị thượng tướng tương xứng.

Chờ đến khi những thủ tục rườm rà này kết thúc, Vương Trung lập tức đáp máy bay trở về St. Yekaterinburg.

Vương Trung vừa mới đến cổng chính tòa nhà chính của trang viên Rokossovsky, đã nghe thấy từ tầng hai truyền đến tiếng khóc lớn vang dội.

Thật ra Vương Trung rất ghét tiếng trẻ con khóc, hồi Vương Trung học cấp hai, người chú tư trong nhà đã dụ dỗ Vương Trung: "Đến chăm sóc em họ giúp chú một kỳ nghỉ hè, chú cho cháu hai nghìn tệ."

Thế là Vương Trung đồng ý, sau đó liền hối hận.

Cuối cùng tiền thì kiếm được, nhưng còn chưa kịp tiêu thì đã bị người trong nhà lấy đi, lý do là "Giúp con giữ đến khi học đại học thì đưa lại".

Vì vậy, cả kỳ nghỉ hè năm đó Vương Trung chỉ nhớ mỗi tiếng khóc không dứt của đứa trẻ, cùng với tính cách thất thường của nó.

Hiện tại, nghe thấy tiếng con trai khóc lớn, Vương Trung lập tức nhíu mày, ký ức không vui lại ùa về.

Nhưng tiếng khóc rất nhanh sau đó đã ngừng lại.

Lúc này Vương Trung mới đưa mũ quân đội và áo khoác cho quản gia, nhẹ nhàng bước lên lầu.

Vương Trung nhìn thấy con trai đang ngủ ngon trong lòng Lyudmila.

Lyudmila nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn về phía cửa phòng, lập tức mỉm cười: "Anh về sớm hơn so với dự kiến."

Vương Trung: "Anh nóng lòng muốn về nhà."

Lyudmila: "Em còn tưởng anh sẽ đến Bộ Tổng tư lệnh để tìm hiểu tình hình chiến sự hiện tại, dù sao tình hình hiện tại có vẻ rất không ổn, Yekaterinburg lại có một số tin đồn không hay."

Vương Trung: "Anh đã từng chiến đấu ở Yeisk, anh biết rõ tình hình Nam Ant. Khu vực mà quân Prosen chiếm đóng đều là đất hoang, không có giá trị gì. Nhưng bọn chúng vẫn phải dàn quân đóng ở trên vùng đất hoang rộng lớn để cảnh giới, cơ động tác chiến.

"Còn chúng ta có thể tập trung lực lượng ở ven bờ sông Valdai, lợi dụng hệ thống vận tải đường thủy phát triển để duy trì hậu cần. Nhìn sơ qua thì có

vẻ chúng ta đang ở thế yếu hơn, nhưng trên thực tế chúng ta mới là những người nắm giữ lợi thế, chẳng bao lâu nữa cuộc tấn công của quân Prosen sẽ bị chặn lại. Có thể là ở một thành phố nào đó trên sông Valdai, anh đoán khả năng cao nhất là ở đây... bản đồ của anh đâu?"

Vương Trung đang nói hăng say, thì phát hiện ra phòng trẻ em không có treo bản đồ.

Lyudmila: "Nếu anh muốn con trai của chúng ta tiếp nhận giáo dục quân sự sớm như vậy, em có thể bảo người làm treo bản đồ quân sự lên, sau đó mỗi ngày dựa theo chiến báo để cập nhật tình hình."

Vương Trung nhíu mày: "Không, chưa cần phải cực đoan như vậy. Cứ để thằng bé tự do phát triển, dù sao thì đợi đến khi thằng bé lớn, chiến tranh cũng đã kết thúc rồi."

Rồi Bức màn sắt hạ xuống, Chiến tranh Lạnh bắt đầu. Không, hiện tại chưa cần phải lo lắng đến chuyện đó.

Vương Trung ngồi xuống bên giường, đưa tay chọc nhẹ vào má đứa bé: "Mũm mĩm, đáng yêu thật."

Lyudmila ngáp một cái: "Lúc con khóc vào ban đêm sẽ không còn đáng yêu nữa. Em đã rất lâu rồi không được ngủ một giấc ngon."

Vương Trung: "Có thể đưa cho vú em chăm sóc mà..."

"Không, " Lyudmila lắc đầu, "Tương lai sau khi em nghỉ ngơi đủ rồi, sẽ cùng anh trở lại tiền tuyến, lúc đó sẽ có nhiều cơ hội để vú em chăm sóc con hơn. Bây giờ cứ để em chăm sóc con."

Vương Trung: "Chờ một chút, em còn muốn trở lại tiền tuyến sao?"

"Đương nhiên, hiện tại số tu sĩ cầu nguyện có thể dẫn đường cho Thần tiễn đã giảm bớt rồi, em phải trở lại tiền tuyến, đây là trách nhiệm của em." Lyudmila nghiêm túc nhìn Vương Trung: "Quân đoàn của anh cũng cần Thần tiễn phòng không, hãy để em đảm nhiệm, những tu sĩ cầu nguyện khác có thể đến những nơi khác, bảo vệ nhiều mục tiêu quan trọng hơn."

Vương Trung: "Không quân Prosen đã mất đi rất nhiều quyền kiểm soát bầu trời, chờ đến khi liên quân bắt đầu chiến dịch ném bom chiến lược —— thật ra thì chiến dịch đã bắt đầu rồi, nhưng chủ yếu là do không quân hoàng gia thực hiện, chờ đến khi không quân Hợp Chủng Quốc tham gia chiến dịch ném bom chiến lược với quy mô lớn, cường độ xuất kích của không quân Prosen ở chiến tuyến phía Đông sẽ giảm xuống rất nhiều."

Bởi vì rất nhiều phi đội tiêm kích cơ sẽ được điều động trở về nước để thực hiện nhiệm vụ phòng không. Tỉ lệ sống sót của Stuka khi thiếu máy bay chiến đấu yểm trợ sẽ giảm xuống rất nhiều.

Tỉ lệ sống sót giảm xuống thì cường độ không kích tự nhiên cũng sẽ giảm theo.

Lyudmila nhìn Vương Trung: "Anh cái gì cũng biết, ngay cả chuyện tương lai cũng biết."

Nét mặt nàng lộ rõ vẻ tự hào.

Nàng cúi đầu, nói nhỏ với đứa con đang ngủ: "Con xem, cha con lợi hại như vậy, phải lo lắng cho cả Ant."

Vương Trung: "Trẻ con thì hiểu gì chứ?"

"Chuyện chăm con anh đừng xen vào."

Lyudmila đổi giọng: "Vậy lần này anh trở về là không đi nữa? Hay là tình hình ở mặt trận sông Valdai cần anh phải đến đó ngay lập tức?"

Vương Trung: "Anh phải đến Hợp Chủng Quốc công tác, đích thân Belinsky điện hạ chỉ định, ngài ấy hi vọng anh có thể giúp đỡ nhiều hơn."

"Ra vậy." Lyudmila suy nghĩ một chút rồi nói: "Em có nghe các vị phu nhân nói chuyện phiếm, hình như Thượng tướng Tukhachevsky đã tập hợp một nhóm anh hùng chiến tranh có thành tích xuất sắc, nói là muốn đến Hợp Chủng Quốc để bán một loại công trái gì đó!"

Vương Trung: "Công trái chiến tranh, Hợp Chủng Quốc muốn thông qua hình thức này để huy động vốn cho chiến tranh, sau đó mới có thể tiếp tục chiến đấu. Hình như anh là người dẫn đầu nhóm đó, sau khi đến Hợp Chủng Quốc sẽ phải liên tục tham gia các buổi diễn thuyết, để tranh thủ sự ủng hộ. Nếu có thể, anh thật sự không muốn đi, anh thà đến chiến trường để so tài cao thấp với Prosen hơn."

"Nói dối." Lyudmila nhẹ giọng nói: "Anh biết rõ tầm quan trọng của chuyện này hơn bất kỳ ai."

Vương Trung mỉm cười, đưa tay vuốt ve gương mặt Lyudmila: "Vẫn là vợ anh hiểu anh nhất. Đúng vậy, anh phải đi. Lần này ở Balath, anh đã nhận thức rõ ràng, chúng ta cần rất nhiều sự viện trợ, chúng ta cần xe tải của Hợp Chủng Quốc, cần xe bọc thép M8 Greyhound, cần xe tự hành M7 Priest.

"Xe Bren Gun Carrier của Liên Hiệp Vương Quốc cũng rất tốt, còn có xe bọc thép Daimler. Đương nhiên, không thể thiếu xe tăng Sherman, quân đoàn Melania đánh giá rất cao xe tăng Sherman.

"Ngoài ra còn cần cả những loại máy móc công nghiệp có hiệu suất cao, như vậy chúng ta mới có thể sản xuất ra những chiếc xe tăng tiên tiến hơn, để đối phó với những chiếc xe tăng đời mới sắp xuất hiện trên chiến trường của Prosen. Mặc dù "Xoáy Nước" đã giành chiến thắng một cách chật vật, nhưng điều này chắc chắn sẽ thúc đẩy Prosen nghiên cứu và chế tạo ra những chiếc xe tăng và xe bọc thép có tính năng ưu việt hơn.

"Lyusha, em yêu, chuyến đi đến Hợp Chủng Quốc này, anh nhất định phải đi."

Lyudmila cười rạng rỡ hơn: "Em đã nói là anh nhất định phải đi mà, em hiểu anh. Cho nên, hãy làm những gì anh nên làm, hãy đi giải cứu thế giới."

Vương Trung nhìn chằm chằm Lyudmila vài giây, nói: "Đừng có giục anh đi, ở nhà với em một đêm đã rồi hãy đi."

Lyudmila lại mỉm cười.

Lúc này, bà quản gia đang bận rộn bên cạnh lên tiếng: "Cậu chủ trở về nhà chưa được bao lâu, mà phu nhân đã cười nhiều hơn cả tháng trước cộng lại. Giá mà cậu chủ có thể ở nhà lâu hơn một chút."

Vương Trung: "Cậu chủ?"

"Đúng vậy, hiện tại trang viên này thuộc về Công tước Charon rồi, cậu cả đã chuyển nhượng quyền sở hữu trang viên cho cậu."

Vương Trung: "Vậy anh ấy thì sao?"

Lúc ở Balath, Vương Trung suốt ngày lo lắng cho tình hình chiến sự trong nước, nên không chú ý đến việc điều động nhân sự của anh trai.

Chủ yếu là Vương Trung không thể tưởng tượng nổi anh trai mập mạp của mình còn có thể đi đâu được nữa.

Lyudmila thay mặt quản gia trả lời: "Anh ấy đã tự mình xin điều động đến Tập đoàn quân Thánh Andrew, hình như là nói, muốn phát huy tác dụng lớn hơn."

Vương Trung: "Anh ấy đến Tập đoàn quân cũng là để quản lý hậu cần sao?"
"Đúng vậy." Lyudmila gật đầu, "Hắn bởi vì ở phương diện điều hành hậu cần biểu hiện xuất sắc, còn được nhận một tấm huy chương, đại tướng Tuganev tự mình trao tặng."

Vương Trung: "Vậy à, thật không tệ."

Vừa dứt lời, đứa bé không biết làm sao tỉnh dậy, lập tức bắt đầu khóc ré lên.

Vương Trung lập tức giống như trúng bùa mê, đứng chôn chân tại chỗ, luống cuống tay chân.

Vương Trung muốn bế con trai, nhưng lại không biết phải làm sao, chỉ có thể liên tục xoa xoa tay lên quân phục.

Lyudmila bế con trai, sau đó nhét vào trong tay Vương Trung, tay cầm tay dạy hắn cách bế, vừa dạy vừa trách: "Trước khi xuất phát em đã dạy anh cách bế con trai rồi mà, sao giờ lại quên rồi?"

Vương Trung: "Bởi vì... Em không biết đấy thôi, anh suýt chút nữa bị huấn luyện viên chim ưng của Balath đánh chết, nhất định là vì chuyện này khiến anh quên mất cách bế con trai."

"Thoát chết trở về còn di chứng này nữa à?" Lyudmila trêu chọc, "Vậy thì đúng là kỳ quái, chẳng lẽ mỗi người từ cõi chết trở về đều không biết chăm con sao?"

Cũng có khả năng đấy, em xem thử Trump có giống kiểu người biết bế con không.

Tóm lại, kỳ nghỉ hiếm hoi của Vương Trung trôi qua trong niềm vui sum họp bên vợ con.

Olga rất biết điều không chạy đến làm phiền hai vợ chồng.

————

Ngày 15 tháng 9, Vương Trung đứng trước máy bay vận tải C47.

Hắn quay đầu lại nhìn Amelia đang chui vào buồng lái máy bay Spitfire, chuyến bay lần này sẽ do Amelia dẫn đầu phi đội không quân Hoàng Gia hộ tống toàn bộ hành trình.

Vương Trung thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lyudmila: "Vậy, anh đi đây."

Lyudmila tiến lên chỉnh lại quân phục và quân hàm cho hắn, sau đó vỗ vỗ cánh tay hắn: "Được! Phải mang viện trợ về đấy! Càng nhiều càng tốt!"

Vương Trung: "Trong lòng anh đã có tính toán cả rồi. Yên tâm đi!"

Lyudmila: "Ừ, tạm biệt."

"Tạm biệt." Vương Trung nói xong, xoay người đi về phía cầu thang máy bay.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy con trai khóc ré lên.

Hắn dừng bước, quay đầu lại nhìn, phát hiện nhóc con đang hướng hai tay về phía mình, khóc to vô cùng.

Vương Trung mỉm cười, xoay người sải bước lên máy bay.

Trong khoang máy bay, Yakov đang tra từ điển.

Vương Trung: "Cậu đang làm gì thế?"

"Tôi đang học phát âm của Liên Hiệp Vương Quốc, giờ tôi đang làm quen với phát âm của Hợp Chủng Quốc." Yakov lắc đầu, "Hy vọng mấy chục tiếng trên máy bay là đủ."

Vương Trung: "Kỳ thực cậu nói giọng Liên Hiệp Vương Quốc họ cũng hiểu được."

"Không, tôi cảm thấy đã là phiên dịch thì phải làm thật tốt. Nếu như bên kia chê tôi phát âm không chuẩn, không chịu viện trợ, vậy là tôi có lỗi." Yakov ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Vương Trung, "Sẽ có rất nhiều binh sĩ quân ta hy sinh vì sai lầm của tôi."

Tuy Vương Trung không cho rằng Hợp Chủng Quốc sẽ vì giọng điệu của phiên dịch mà không viện trợ, nhưng hắn cũng không có lý do gì để dập tắt nhiệt huyết của Yakov, bèn động viên: "Tốt, cậu làm đúng rồi, tiếp tục đi."

Nói xong Vương Trung quay đầu, nhìn những người khác trên máy bay.

Đúng như Lyudmila nói hôm qua, trên máy bay toàn là những gương mặt trẻ trung đeo đầy huân chương trước ngực, đây là đoàn đại biểu tinh nhuệ nhất của Ant.

Vẻ mặt mọi người đều rất nghiêm túc, như thể sắp ra trận.

Tiếp viên đóng cửa khoang, máy bay bắt đầu lăn bánh.

Chuyến bay đến Hợp Chủng Quốc bắt đầu.

(Hết chương)

Chương 322: Thảo Nguyên Ant Ở Hợp Chủng Quốc

Khi chuyến bay dài sắp kết thúc, Vương Trung thấy Yakov đang viết gì đó, bèn thò đầu qua xem.

Yakov lập tức đáp: "Tôi đang viết nhật ký, biết đâu sau này có thể xuất bản nhật ký kiếm chút tiền."

Vương Trung: "Cậu đã bắt đầu nghĩ đến cuộc sống sau này rồi à?"

Yakov cười, nụ cười có chút ngượng ngùng, giống như một cậu thiếu niên: "Trước kia thì không, dù sao tình hình chiến sự lúc đó rất khó nói, nhưng ở bên cạnh ngài lâu như vậy, tôi càng ngày càng tin tưởng vào chiến thắng, phải lên kế hoạch cho cuộc sống tương lai chứ.

"Tất nhiên, xuất bản nhật ký là phương án cuối cùng, trước đó tôi sẽ cố gắng lao động bằng chính đôi tay của mình."

Vương Trung: "Đừng, tôi cũng không ngại sách viết về tôi nhiều thêm chút, cậu thậm chí có thể làm một nhà văn chuyên viết tiểu sử cho tôi, năm thứ nhất tôi như thế nào, năm thứ hai như thế nào, trong chiến dịch nào đã đưa ra quyết sách gì, những ngày tháng nào là khó khăn nhất, cậu cứ thế mà viết ra, đảm bảo no đủ!"

Yakov nghe xong cười vui vẻ hơn: "Tôi biết ngài đang đùa tôi đấy. Làm gì có nhà văn nào như vậy!"

Ở Trái Đất thật sự có đấy, ví dụ như có người dựa vào việc hồi tưởng lại người anh bị mình đuổi ra khỏi nhà mà sống no đủ đấy.

Vương Trung không tiết lộ bí mật của một thế giới khác, mà chỉ vào ngày tháng trên nhật ký của Yakov nói: "Ngày tháng sai rồi."

"Hả? Không phải thế sao? Tôi nhớ rõ là chúng ta cất cánh ngày 15 mà!" Yakov vẻ mặt nghi hoặc.

Vương Trung dùng tay ra hiệu: "Chúng ta bay từ tây sang đông, vượt qua đường đổi ngày quốc tế, cho nên phải giảm đi một ngày."

"Ồ!" Yakov bừng tỉnh đại ngộ, "Thì ra là thế! Tôi quên mất!"

Vương Trung: "Cậu chưa từng đọc một cuốn tiểu thuyết nào kể về một người đàn ông đánh cược với bạn bè, muốn trong thời gian quy định đi vòng quanh Trái Đất, kết quả cuối cùng vẫn chậm một ngày, ngay lúc anh ta nghĩ rằng mình đã thua, chuẩn bị trả tiền thì bạn bè lại chúc mừng anh ta đã thắng cược à?"

Lúc nói, Vương Trung không nói tên sách, dù sao thời đại này không biết có Verne hay không, cũng không biết có tác phẩm "Tám mươi ngày vòng quanh thế giới" của ông ấy hay không, cho dù có cuốn sách này thật, cũng không biết thời gian đi vòng quanh thế giới có phải là 80 ngày hay không.

Yakov lắc đầu: "Tôi chưa đọc bao giờ. Nghe có vẻ rất hay... Thể loại đó gọi là tiểu thuyết gì?"

Vương Trung: "Khoa học viễn tưởng, Hợp Chủng Quốc còn gọi là tiểu thuyết kinh dị, chủ yếu được đăng trên một tạp chí có tên là Câu chuyện kinh dị."

"Vậy à, khi nào rảnh tôi sẽ tìm đọc thử." Yakov liên tục gật đầu.

Vương Trung thầm nghĩ, cậu ta chắc chắn sẽ không đi tìm đâu, tìm được thì sao?

Lúc này Yakov vừa sửa ngày tháng trên nhật ký vừa nói: "Hồi nhỏ vì muốn thi vào trường quân đội, tôi luôn cố gắng học tập, không có nhiều thời gian đọc những cuốn sách như vậy. Hơn nữa... Tôi chỉ có thể dựa vào thư viện, mà trong đó cũng không có loại sách này.

"Sau này giáo hội mở một phòng đọc sách ở khu phố nhà tôi, có thể vào đó đọc báo chí, tạp chí và những cuốn sách do giáo hội lựa chọn miễn phí, nên tôi thường xuyên đến đó."

Vương Trung tò mò hỏi: "Vậy cậu có gặp một cô gái thích đọc sách ở phòng đọc hay thư viện không? Cô ấy thường đọc sách bên cửa sổ, gió thổi qua rèm cửa sổ trắng của thư viện thường che khuất dung nhan cô gái."

Thật ra Vương Trung đang nói về một tình tiết trong bộ phim tình cảm kinh điển "Bức thư tình", nhưng Yakov lại hiểu lầm: "Đó là chuyện của ngài và phu nhân sao? Thật lãng mạn."

Vương Trung: "À ừ, đúng vậy!"

Yakov vẻ mặt ngưỡng mộ: "Thật tốt, tôi và vợ tôi chưa từng có khoảnh khắc lãng mạn như vậy... À không, cũng có, nhưng không nên thơ như ngài miêu tả."

Vương Trung chỉ có thể cười gượng gạo, chuyện đã đến nước này, thật ra là cảnh phim thì không thể nói ra miệng được nữa rồi.

Lúc này Vương Trung cảm thấy máy bay rung lắc rõ ràng hơn, hắn biết đây là do máy bay giảm tốc độ và đang tiếp cận mặt đất.

Loại hạ cánh như vậy, hắn đã trải qua rất nhiều lần trong các trò chơi mô phỏng bay.

Hắn ngừng nhìn trộm nhật ký của Yakov, dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy C47 đã mở cánh tà, tiến vào trạng thái hạ cánh.

Máy bay lắc lư nhẹ nhàng trong gió.

Gió từ cửa khoang bánh xe đang mở ùa vào, thổi tung mái tóc Vương Trung.

Cùng với một chút rung lắc, Vương Trung nghe thấy tiếng bánh xe ma sát với mặt đất, thân máy bay cũng rung lên nhịp nhàng.

Vương Trung duy trì tư thế nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyển góc nhìn ra bên ngoài.

Nhân viên tiếp đón của Hợp Chủng Quốc đã đứng vào vị trí, tạo hình của vị tướng quân lục quân dẫn đầu trông có vẻ quen mắt.

Cặp kính râm này, điếu tẩu này! Là nhà phê bình năm sao MacArthur của các người sao! Không đúng, Vương Trung nhìn xuống tấm bảng tên, ở thế giới này người ta không gọi là MacArthur, mà là Hawthorne.

Được rồi, bên phía Ant, các tướng lĩnh cấp cao của lục quân đều là những văn nhân nổi tiếng, Hợp Chủng Quốc cũng vậy sao? Hemingway đâu? Jack London đâu? Còn cả Mark Twain nữa, giấu những nhân vật nổi tiếng này ở đâu rồi?

Vương Trung tuy thầm oán trách trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn điềm tĩnh.

Lúc này, máy bay giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại trước đội ngũ chào đón.

Ban nhạc quân đội tập trung phía sau đội ngũ tiếp đón lập tức bắt đầu tấu nhạc, vậy mà lại là "Lời tạm biệt người con gái Ant".

Vương Trung đứng dậy, cầm mũ đội lên đầu, cẩn thận chỉnh lại.

Lúc này, tiếp viên hàng không cũng mở cửa khoang, gió mạnh hơn ùa vào trong máy bay, thổi bay những tấm huân chương trên ngực Vương Trung.

Những tấm huân chương này là do Bộ Tổng tư lệnh Ant đặc biệt trao tặng trước khi khởi hành, có thể là cảm thấy Vương Trung đeo huân chương cũ ra chiến trường lâu ngày nên không còn sáng bóng nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn Vương Trung, chờ hắn bước ra khỏi máy bay.

Ngay khoảnh khắc Vương Trung bước ra khỏi cửa khoang, tiếng pháo chào vang lên.

Vương Trung bước xuống máy bay trong tiếng pháo chào, đi đến trước mặt vị tướng Hawthorne đeo kính râm, ngậm tẩu thuốc kia.

Hai người không ai chào trước.

Vương Trung đột nhiên hiểu ra, gã này đến để thu hút sự chú ý, suy nghĩ kỹ một chút thì với tính cách của gã ta, làm như vậy cũng không có gì lạ.

Đã đến để gây chú ý thì làm sao có thể chào Vương Trung trước được, Vương Trung là thượng tướng, gã ta cũng là thượng tướng, số lượng sao đều như nhau.

Giằng co một lúc, Vương Trung nghĩ hay là làm theo cách dung hòa đi, vì vậy liền đưa tay ra: "Chào ngài, thượng tướng Hawthorne."

Đối phương thấy vậy cũng xuống nước, nắm lấy tay Vương Trung: "Chào ngài, thượng tướng Rokossovsky. Hoan nghênh ngài đến với Hợp Chủng Quốc."

Lời gã ta nói là tiếng Ant khá chuẩn.

Nói xong, vị này vẫn duy trì tư thế bắt tay, xoay người một cách thuần thục đối mặt với các phóng viên đang cầm máy ảnh.

Vương Trung cố gắng kìm nén mong muốn buông lời châm chọc, cũng xoay người mỉm cười với các phóng viên.

Sau đó là một loạt đèn flash lóe lên, khoảng cách gần như vậy, lại có nhiều đèn flash như vậy, Vương Trung suýt chút nữa bị hoa mắt, đợi các phóng viên chụp ảnh xong, trong mắt hắn toàn là những đốm sáng, chỉ cần nhắm mắt lại một chút là những đốm sáng đó lại càng rõ ràng hơn, tất cả đều là màu xanh lá cây.

Sau khi các phóng viên chụp ảnh tản ra, Vương Trung nói với tướng Hawthorne: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, câu nói "Tôi nhất định sẽ trở lại" của ngài khi rút khỏi Borneo khiến tôi rất đồng cảm. Khi rời khỏi quê hương, tôi đã mang theo một hộp sắt chứa đầy đất đen của quê hương, để tự khích lệ bản thân phải chiến đấu để trở về."

Vương Trung nhắc đến việc rút khỏi Borneo, kỳ thực là muốn mỉa mai, không ngờ thượng tướng Hawthorne lại cười lớn: "Đúng vậy! Vậy thì chúc chúng ta sớm thực hiện được lời hứa của mình!"

Ồ, lại diễn biến theo hướng này sao? Tôi đang mỉa mai ông bỏ quân chạy trốn đấy!

Nhưng Vương Trung nghĩ lại, khi rời khỏi Kazaria, tuy rằng đã mang theo toàn bộ quân đội dưới trướng rút lui an toàn, nhưng lại bỏ lại người bạn thân và cha mình, hình như cũng không có tư cách gì để cười nhạo vị tướng năm sao của Hợp Chủng Quốc này.

Lúc này, thượng tướng Hawthorne chủ động buông tay, chào theo kiểu quân đội với Vương Trung: "Kính chào chiến công hiển hách xoay chuyển càn khôn của ngài vào năm ngoái!"

Ra là vậy, quả nhiên thượng tướng Hawthorne cho rằng Vương Trung vừa rồi đang khen mình, vì vậy cũng đáp lễ bằng một cái chào theo kiểu quân đội.

Gã này cũng thật là thú vị.

Vương Trung đáp lễ.

Sau đó, thượng tướng Hawthorne bắt đầu giới thiệu những người đến đón.

Chủ tịch hai viện, những người đứng đầu của hai đảng đều đã đến, còn có rất nhiều nghị sĩ, thống đốc bang,...

Sau khi giới thiệu xong, thượng tướng Hawthorne ghé sát vào Vương Trung, nói nhỏ: "Những người này đều đến để làm quen, hiện tại trong thời gian chiến tranh, bầu cử tạm dừng, nhưng sau khi chiến tranh kết thúc sẽ khôi phục lại bình thường, mọi người đều đang tích lũy lực lượng."

Vương Trung thầm nghĩ, ông cũng vậy thôi, nếu ông không đi chọc giận gấu trúc thì có thể đã trở thành Tổng thống rồi.

Hắn cũng lười nhắc nhở vị thượng tướng này, bèn giả vờ như không hiểu cách chơi của Hợp Chủng Quốc, hỏi: "Tích lũy lực lượng gì? Ông đang nói gì vậy?"

Tướng Hawthorne cười ha ha, lúc cười, Vương Trung có cảm giác đôi mắt sau cặp kính râm của gã đang nhìn các phóng viên chụp ảnh bên cạnh.

Chờ sau khi đèn flash vụt tắt, Hawthorne mới lùi ra xa Vương Trung.

Vương Trung: "Khi nào tôi có thể gặp Tổng thống Hợp Chủng Quốc?"

"Tối nay ngài ấy sẽ mở tiệc chiêu đãi phái đoàn, đến lúc đó ngài nhất định sẽ được gặp ngài ấy. Nhưng hiện tại vẫn là buổi trưa, hơn nữa - theo như sắp xếp của chúng tôi, ngài sẽ có một bài phát biểu tại sân bay, các phóng viên báo chiều đều đang chờ để có được tin tức trang nhất cho tối nay."

Nói xong, thượng tướng Hawthorne lại vẫy tay.

Lúc này, hắn nghe thấy Yakov nói nhỏ bằng tiếng Ant: "Thật khác với Ant, khắp nơi đều toát lên vẻ phô trương."

Vương Trung thầm nghĩ, chào mừng cậu đến với sào huyệt của chủ nghĩa tư bản.

Hắn hỏi thượng tướng Hawthorne: "Vậy bây giờ tôi đi phát biểu luôn?"

"Không, không, không, ngài nên duyệt đội danh dự tam quân trước." Thượng tướng Hawthorne làm động tác mời.

Vương Trung nhìn theo tay ông ta, nhìn thấy đội danh dự đang xếp hàng chỉnh tề, tấm thảm đỏ dài, và bục phát biểu ở cuối thảm đỏ.

Vì vậy, hắn nói: "Vậy chúng ta bắt đầu thôi."

————

Ba mươi phút sau, Vương Trung và Hawthorne cùng lên một chiếc xe Jeep, lúc xe Jeep khởi động, tướng Hawthorne nói: "Hiện nay báo chí đều có cái nhìn rất bi quan về chiến trường Ant. Tôi không chắc những quan điểm về dụ địch xâm nhập mà ngài vừa mới diễn thuyết có bao nhiêu phần trăm được mọi người tiếp nhận.

"Nhưng không sao, Hợp Chủng Quốc chúng ta là thế, quan điểm đúng sai không quan trọng, quan trọng là cảm xúc. Ngài không biết tiếng Anh, đây là một điểm yếu rất lớn, nhưng ngài yên tâm, những buổi diễn thuyết quyên góp sau này tôi sẽ phiên dịch cho ngài, tôi rất giỏi trong việc khơi gợi cảm xúc."

Vương Trung thầm nghĩ cái kính râm và tẩu thuốc của ông ta mới là thứ rất thích hợp để khơi gợi cảm xúc.

Hawthorne tiếp tục nói: "À mà, ngoại hình của ngài rất được, lúc xem ảnh ngài trên trang nhất, tôi đã cảm thấy ngài là một đại sứ tuyên truyền bẩm sinh rồi. Gặp ngài rồi tôi càng chắc chắn hơn, tôi sẽ sắp xếp cho một số tờ báo lá cải đến phỏng vấn ngài, tin tức của bọn họ nói không chừng còn hiệu quả hơn cả trang nhất báo lớn!"

Tướng Hawthorne ngừng một chút, hỏi: "Đúng rồi, ngài có chim ưng không?"

Vương Trung kinh ngạc: "Cái gì?"

"Chim ưng! Lời bài hát không phải là "Chim ưng trên thảo nguyên ca hát" sao? Ngài nên có một con chim ưng chứ."

Không, tôi không có, ở Balath tôi suýt nữa bị một gã huấn luyện chim ưng giết chết.

Hawthorne không để ý đến suy nghĩ của Vương Trung, tự nghĩ tự nói: "Để tôi nghĩ cách, ngài thấy Đại bàng đầu trắng thế nào?"

Vương Trung: "Quê tôi là thảo nguyên, chỉ có một chút gần biển Trắng, Đại bàng đầu trắng... không hợp lắm nhỉ?"

Hawthorne: "Vậy thì nên..."

Vương Trung: "Cắt lớn đi, hoặc là loài khác thuộc họ Cắt cũng được."

"Cứ quyết định vậy đi!" Hawthorne búng tay một cái.

Cứ như vậy, chuyến đi kỳ diệu của Vương Trung ở Hợp Chủng Quốc bắt đầu.

(Hết chương)

Chương 323: Nỗi nhớ quê hương, là một đĩa salad Caesar

Trưa hôm đó, Hawthorne chiêu đãi đoàn đại biểu tại một nhà hàng Carolin.

Vương Trung đã quen với đồ ăn Ant, nên khi ăn món Carolin chính tông, hắn nhất thời có chút khó thích nghi.

Nghĩ kỹ lại, đầu bếp riêng của hắn là đầu bếp Carolin, sao món nào hắn làm ra cũng mang hương vị Ant chính tông vậy?

Sau khi món chính được dọn đi, Hawthorne thần bí nói với Vương Trung: "Tiếp theo mới là món ngon nhất của nhà hàng này đấy! Anh nhất định sẽ hài lòng!"

Vương Trung vận dụng kiến thức ít ỏi của mình về ẩm thực phương Tây để suy đoán, món chính đã xong, vậy thì hoặc là salad, hoặc là món tráng miệng, món tráng miệng cao cấp nhất của Hợp Chủng Quốc chắc là kem gì đó.

Còn salad... không lẽ là salad Caesar trong truyền thuyết?

Lúc này, người phục vụ bưng khay tiến vào, đặt trước mặt mọi người.

Vừa mở nắp ra, bên trong quả nhiên là một đĩa salad.

Vương Trung dùng nĩa đảo vài cái, phát hiện bên trong còn có bánh mì cắt nhỏ - ngoài ra chẳng có gì đặc biệt.

Ít nhất là trong mắt một người Ciris như Vương Trung thì nó rất bình thường.

Tướng Hawthorne đã bắt đầu ăn, hơn nữa còn lộ ra vẻ mặt say mê.

Vương Trung càng nghi hoặc hơn.

Chẳng lẽ món này nhìn xấu vậy mà ăn ngon thật?

Hắn bắt chước dáng vẻ của tướng Hawthorne, dùng nĩa xiên một miếng đưa vào miệng.

Sau đó, đánh giá của hắn là: Không bằng dưa chuột trộn.

Mẹ kiếp, lâu rồi không được ăn dưa chuột trộn, phải tranh thủ đến khu phố người Hoa tìm mấy quán ăn Trung Quốc ăn mới được.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, lập tức không thể kìm nén được nữa.

Thế là Vương Trung hỏi Hawthorne vẫn đang mải mê ăn uống: "Trong lịch trình quyên góp của chúng ta có khu phố người Ciris không?"

Hawthorne xua tay: "Không có, bởi vì bọn họ rất tích cực quyên góp, bởi vì bọn họ biết muốn giải phóng cho quê hương thì phải dựa vào Hợp Chủng

Quốc tiêu diệt đế quốc Phù Tang. À mà, bọn họ còn đang tích cực quyên góp cho đất nước của họ nữa, không biết lấy đâu ra nhiều tiền thế."

Không, có lẽ bọn họ không có nhiều tiền như vậy, chỉ là vì quê hương mà bán nhà bán cửa thôi.

Vương Trung: "Tôi muốn đến khu phố người Ciris một chuyến."

Hawthorne kinh ngạc: "Vì sao? Tôi đã nói là bọn họ rất tích cực mua công trái và quyên góp rồi mà..."

Vương Trung: "Đó là quê hương của tôi... quê hương thứ hai."

Lúc này, trong cả đoàn tham quan, chỉ có phó quan Yakov là người thân thiết với Vương Trung nhất, nên anh ta nhìn Vương Trung với ánh mắt kinh ngạc, bởi vì anh ta chưa từng nghe Vương Trung nói câu này bao giờ.

Còn những người khác tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Có một quê hương thứ hai trong mơ ước cũng bình thường mà, giống như rất nhiều người muốn đến Tây Tạng vậy.

Sau đó, Yakov vỗ đùi: "Tôi biết rồi, cô Sufang là người Mông Cổ, có liên quan đến Ciris!"

... Khoan đã!

Vương Trung vội vàng nói: "Không phải, hồi bé tôi thích đọc Tôn Tử binh pháp! Trí tuệ của người Ciris cổ đại đã cho tôi rất nhiều gợi ý. Vì vậy tôi vẫn luôn muốn đến Ciris để xem thử, bây giờ vừa hay đến Hợp Chủng Quốc, tôi nhất định phải đến khu phố người Ciris một chuyến."

Đúng vậy, trước đây hắn chưa từng có ý nghĩ này, nhưng một khi nó đã xuất hiện thì lập tức bén rễ, cho dù trời có sập đất có nứt cũng không thay đổi được.

Vương Trung đột nhiên nhớ đến bài hát cũ kia: Núi sông chỉ còn trong giấc mộng / Quê hương đã nhiều năm xa cách~

Thực ra cũng chưa lâu lắm, xuyên không mới được hơn một năm, chưa đến một năm rưỡi, nhưng hơn một năm qua Vương Trung đã trải qua những điều mà có lẽ cả đời - không, ba đời người ở thời bình cũng chưa chắc đã trải qua.

Cho nên cảm giác như đã trải qua rất rất lâu rồi.

Nhưng dù có như thế nào cũng không thể thay đổi được tấm lòng của một người con Trung Quốc.

Tuy mặc Tây trang trên người / Nhưng tim tôi vẫn là trái tim Trung Quốc / Tổ tiên tôi từ lâu đã in sâu / Dấu ấn Trung Quốc lên tôi~

Nước mắt Vương Trung tuôn rơi không thể kìm nén.

Hắn vội vàng ăn ngấu nghiến salad Caesar, vừa ăn vừa khen: "Salad Caesar ngon quá, tôi cảm động đến phát khóc rồi!"

Tướng Hawthorne mừng rỡ, vội vàng gõ leng keng vào cái chuông trên bàn: "Nhanh lên, mang thêm một đĩa cho tướng Rokossovsky."

Vương Trung càng ăn càng nhanh, nhưng lại có một giọng nói vang lên từ đâu đó - ảo giác vẫn tiếp tục:

Trường Giang, Trường Thành, Hoàng Sơn, Hoàng Hà, trong lòng tôi nặng ngàn cân~ Dù ở nơi đâu, lúc nào, lòng vẫn hướng về quê hương~

Ảo giác dần tan biến, một đĩa salad Caesar khác được đặt trước mặt Vương Trung, nhìn có vẻ nhiều hơn đĩa trước rất nhiều.

Vương Trung thầm nghĩ, vì thể diện của đế quốc Ant, mình phải ăn hết chỗ này mới được, nếu không sẽ không thể nào giải thích nổi chuyện tự nhiên rơi nước mắt vừa rồi.

Hắn đành phải cầm nĩa lên với quyết tâm tiêu diệt cả một tập đoàn quân thiết giáp của Prosen.

————

Một tiếng trước bữa tiệc tối.

Vương Trung nằm vật ra ghế sofa trong phòng nghỉ của Nhà Trắng - phủ tổng thống Hợp Chủng Quốc, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

Yakov nhìn hắn: "Ăn nhiều quá phải không? Ăn đồ Carolin mà cũng có thể bị đầy bụng, ngài cũng thật là làm người Ant chúng tôi mất mặt."

Vương Trung: "Nếu cậu là Vasili thì câu vừa nãy chính là đang chế giễu tôi đấy."

"Nhưng tôi không phải." Yakov cười nói: "Hay là ngài cảm thấy để Vasili làm phụ tá tốt hơn?"

Vương Trung nhớ lại một chút rồi lắc đầu: "Không, Vasili nên đi chỉ huy - ít nhất là một trung đoàn, còn có thể chỉ huy được bao nhiêu quân thì tôi không rõ, phải xem xét lại đã."

Yakov gật đầu: "Vậy là ngài cảm thấy tôi làm phụ tá là đủ tư cách?"

Vương Trung: "Đương nhiên rồi, cậu làm công tác tham mưu còn thành thạo hơn Vasili nhiều, dù sao thì cậu ấy cũng được đào tạo để làm trung đội trưởng bộ binh, còn cậu ngay cả việc dọn phân cũng làm rất tốt. Có cậu ở đây tôi đỡ được bao nhiêu là việc."

Yakov: "Nghe ngài nói vậy tôi rất vui."

Lúc này, cửa phòng nghỉ mở ra, Amelia bước vào: "Bữa tiệc tối đã chuẩn bị xong rồi, ngài không định gặp mặt những anh hùng của quân Đồng minh sao?"

Vương Trung: "Sao lại là cô đến thông báo?"

"Bởi vì tôi cũng là anh hùng của quân Đồng minh." Amelia mỉm cười, "Hơn nữa tôi là người có số lần bắn hạ máy bay địch cao nhất Không quân Hoàng gia đấy."

Vương Trung thầm nghĩ cô đúng là giống hệt người ngoài hành tinh, khoảng cách ba cây số mà dùng súng máy hạng nặng bắn chết kẻ đánh lén, với khả năng bắn súng này thì cô phải là người bắn hạ nhiều máy bay địch nhất, nếu cô không phải là số một, vậy thì chứng tỏ có người gian lận.

Vương Trung đứng dậy, động tác này khiến hắn ợ một hơi dài, hơn nữa chỉ ợ thôi là chưa đủ, một luồng khí độc từ phía sau thoát ra.

Trong tình huống này chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời phát ra một tiếng động lớn để át đi mà thôi.

Vương Trung: "Amelia! Bây giờ Hợp Chủng Quốc có anh hùng chiến đấu nào vậy? Của Hải quân sao?"

"Rất nhiều anh hùng Hải quân, còn có một anh hùng của Lục chiến đội, anh ta vừa mới đổ bộ lên một hòn đảo nhỏ ở quần đảo Solomon, là người đầu tiên của Lục chiến đội được nhận huân chương, hình như là dùng súng máy tiêu diệt hơn hai trăm quân Phù Tang."

Vương Trung mừng rỡ: "Ồ, vậy tôi muốn gặp người anh hùng này."

Hắn phấn khởi đi ra ngoài, kết quả Yakov gọi giật lại: "Tướng quân! Dây nịt của ngài vừa mới tuột ra, ngài chưa thắt lại kìa!"

Vương Trung: "Hả?"

Ngay sau đó, đầu óc hắn bỗng chốc tỉnh táo, vội vàng giữ chặt lấy dây nịt, tránh được một vụ bê bối ngoại giao nghiêm trọng.

Sau khi thắt chặt dây nịt, Vương Trung giơ ngón cái với Yakov.

(Hết chương)